

บันทึกข้อความ

สำนักกฎหมาย ก.บ.
เลขรับที่ 3424
วันที่ 7 ต.ค. 2564
เวลา

งานเลขานุการกองกลาง สป.มท.
วันที่ - 7 ต.ค. 2564
เลขรับที่ 19376
เวลา

ส่วนราชการ กรมการปกครอง (สำนักการสอบสวนและนิติการ) โทร. ๐-๒๓๕๖-๕๕๖๕

ที่ มท ๐๓๐๗.๓/ ๒๕๖๒๓

วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๖๔

เรื่อง การประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓

เรียน ปลัดกระทรวงมหาดไทย

๑. เรื่องเดิม

กระทรวงมหาดไทยได้มีประกาศ เรื่อง การประกาศรายชื่อกฎหมาย หน่วยงานที่รับผิดชอบ การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย การจัดทำคำอธิบายและคำแปลของกฎหมาย และการเผยแพร่ข้อมูลกฎหมาย และกฎเกณฑ์ (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ โดยกำหนดให้กระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครอง) และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติ ควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ ตามมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ ในกรณีนี้ กรมการปกครองได้กำหนดแผนการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายดังกล่าวในปี ๒๕๖๔ (เอกสาร ๑, ๒)

๒. ข้อเท็จจริง

กรมการปกครองและสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ดำเนินการประเมินผลสัมฤทธิ์ของ พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ และจัดทำรายงานการประเมินผล สัมฤทธิ์ของกฎหมายดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว (เอกสาร ๓)

๓. ข้อมูกฎหมาย

๓.๑ พระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๕ (เอกสาร ๔)

๓.๒ กฎกระทรวงกำหนดรอบระยะเวลาการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ (เอกสาร ๕)

๓.๓ แนวทางการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ (เอกสาร ๖)

๓.๔ คำแนะนำของคณะกรรมการพัฒนากฎหมาย เรื่อง การรับฟังความคิดเห็นของ ผู้เกี่ยวข้องประกอบการจัดทำร่างกฎหมาย ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ (เอกสาร ๗)

๔. ข้อพิจารณา

กรมการปกครองพิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติ ควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย เห็นควรนำเรียนรายงาน การประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเพื่อโปรดทราบ

๕. ข้อเสนอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณานำเรียนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเพื่อโปรดทราบ

(นายสนาคน จงจระ)
อธิบดีกรมการปกครอง

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมการปกครอง (สำนักการสอบสวนและนิติการ) โทร. ๐-๒๓๕๖-๕๕๖๙

ที่ มท ๐๓๐๗.๓/๒๕๖๒๓

วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๖๔

เรื่อง การประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓

เรียน ปลัดกระทรวงมหาดไทย

๑. เรื่องเดิม

กระทรวงมหาดไทยได้มีประกาศ เรื่อง การประกาศรายชื่อกฎหมาย หน่วยงานที่รับผิดชอบ การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย การจัดทำคำอธิบายและคำแปลของกฎหมาย และการเผยแพร่ข้อมูลกฎหมาย และกฎเกณฑ์ (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ โดยกำหนดให้กระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครอง) และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติ ควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ ตามมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ ในกรณีนี้ กรมการปกครองได้กำหนดแผนการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายดังกล่าวในปี ๒๕๖๔ (เอกสาร ๑, ๒)

๒. ข้อเท็จจริง

กรมการปกครองและสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ดำเนินการประเมินผลสัมฤทธิ์ ของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ และจัดทำรายงานการประเมินผล สัมฤทธิ์ของกฎหมายดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว (เอกสาร ๓)

๓. ข้อยกกฎหมาย

๓.๑ พระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๕ (เอกสาร ๔)

๓.๒ กฎกระทรวงกำหนดรอบระยะเวลาการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ (เอกสาร ๕)

๓.๓ แนวทางการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ (เอกสาร ๖)

๓.๔ คำแนะนำของคณะกรรมการพัฒนากฎหมาย เรื่อง การรับฟังความคิดเห็นของ ผู้เกี่ยวข้องประกอบการจัดทำร่างกฎหมาย ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ (เอกสาร ๗)

๔. ข้อพิจารณา

กรมการปกครองพิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติ ควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย เห็นควรนำเรียนรายงาน การประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเพื่อโปรดทราบ

๕. ข้อเสนอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณานำเรียนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเพื่อโปรดทราบ

(นายอนาม จงจิระ)

อธิบดีกรมการปกครอง

รอง อปค.	.....	.....	...../ต.ค./๒
ผอ.สน.สก.	.....	.....	...../ต.ค./๒
ผชช.กม.สน.สก.	.....	.....	...../ต.ค./๒
ผอ.สนก.	.....	.....	...../ต.ค./๒
หน.ก.กม. ๒	.....	.....	...../ต.ค./๒
นิติกร	.....เสริมสุข.....	.....	.....๓๐...../ก.ย./๒

รายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์

ของ

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๙๓

ส่วนที่ ๑

ข้อมูลเบื้องต้น

๑. หน่วยงานผู้รับผิดชอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ กรมการปกครองและสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
๒. หน่วยงานผู้บังคับใช้กฎหมาย กรมการปกครอง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (เทศบาล, กรุงเทพมหานคร)
๓. ผู้รักษาการตามกฎหมาย นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
๔. เหตุแห่งการประเมินผลสัมฤทธิ์ (ตอบได้มากกว่า ๑ ข้อ)
  - ครบรอบระยะเวลาที่กำหนด
  - ได้รับหนังสือร้องเรียนหรือข้อเสนอนี้จากผู้เกี่ยวข้องในเรื่อง (ระบุเรื่องที่ได้รับ การร้องเรียนหรือมีข้อเสนอนี้).....
  - ได้รับข้อเสนอนี้จากคณะกรรมการพัฒนากฎหมายในเรื่อง (ระบุเรื่องที่ได้รับ การเสนอนี้ให้ประเมิน).....
  - อื่น ๆ คือ.....
๕. วันที่มีเหตุแห่งการประเมินผลสัมฤทธิ์ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๔ โดยประเมินผลที่เกิดจากการ บังคับใช้กฎหมายตั้งแต่วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๙๓ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๓
๖. รายชื่อกฎที่เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลสัมฤทธิ์ในรายงานฉบับนี้
ระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้องและการพิจารณาออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณา โดยใช้เครื่องขยายเสียง
๗. รายชื่อกฎที่ดำเนินการประเมินผลสัมฤทธิ์เป็นการเฉพาะ (ประเมินผลสัมฤทธิ์เป็นรายฉบับ ตามแบบรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎ) -

ส่วนที่ ๒

การวิเคราะห์ความจำเป็นและผลกระทบของกฎหมาย

๘. กฎหมายนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาใด

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๙๓ มีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุม การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเหมาะสม โดยมีให้มีการใช้ เครื่องขยายเสียงดังเกินสมควรจนก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชน และห้ามมิให้ใช้ภาษา ของชาติอื่นนอกจากภาษาไทยในการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย และความมั่นคงของรัฐ

๙. มาตรการสำคัญที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้

๙.๑ การใช้ระบบการอนุญาต เพื่อควบคุมกิจกรรมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงโดยผู้ที่ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้าจะต้องขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนเมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้ โดยประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีและกระทรวงมหาดไทย เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ (ฉบับที่ ๔) ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๔๙๙ ได้แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตเทศบาล คือ นายกเทศมนตรี และนอกเขตเทศบาล คือ นายอำเภอ (สำหรับในกรุงเทพมหานคร คือ ผู้อำนวยการเขต ทั้งนี้ เป็นไปตามมาตรา ๖๙ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘) ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ออกใบอนุญาต มีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขในใบอนุญาต เช่น เวลา สถานที่ และเครื่องอุปกรณ์ขยายเสียง โดยผู้ขอรับใบอนุญาตซึ่งหมายความรวมถึงผู้ใช้เสียงและผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณาจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว

๙.๒ การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงจะต้องโฆษณาเป็นภาษาไทยเท่านั้น เพื่อควบคุมมิให้ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อปลุกกระตมหรือก่อความไม่สงบในบ้านเมือง อันมีลักษณะเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ

๙.๓ กรณีมีการฝ่าฝืนการปฏิบัติตามเงื่อนไขในใบอนุญาต พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีอำนาจสั่งให้ลดเสียงหรือสั่งให้หยุดโฆษณาได้ หากผู้ใช้เสียงหรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงไม่ปฏิบัติตาม หรือทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้าโดยไม่ได้รับอนุญาต มีความผิดต้องระวางโทษและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ด้วย

๙.๔ ระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้องและการพิจารณาออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ได้กำหนดเงื่อนไขในการห้ามอนุญาตและห้ามใช้เสียงโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงในระยะใกล้กว่า ๑๐๐ เมตร จากโรงพยาบาล วัด หรือสถานที่บำเพ็ญศาสนกิจทางแยกที่มีการสัญจรไปมาคับคั่งอยู่เป็นปกติ และห้ามใช้เสียงโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงในระยะใกล้กว่า ๑๐๐ เมตร จากโรงเรียนระหว่างทำการสอน ศาลยุติธรรมในระหว่างเวลาพิจารณาซึ่งสถานที่ดังกล่าวเป็นสถานที่ที่ต้องการความสงบหรือความเป็นระเบียบเรียบร้อย

๑๐. กฎหมายนี้มีบทบัญญัติกำหนดให้ประชาชนต้องกระทำการหรืองดเว้นกระทำการบางอย่างโดยหนึ่งหรือไม่ อย่างไร

๑๐.๑ ผู้ที่จะทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้า จะต้องขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้ตามมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง หากผู้ใดฝ่าฝืนมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง

๑๐.๒ ผู้ขอรับใบอนุญาต หรือผู้ใช้เสียง หรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณาต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตให้ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง (แบบ ข.ช. ๒) ตามมาตรา ๔ วรรคสอง ประกอบกับมาตรา ๕ หากบุคคลดังกล่าวฝ่าฝืนทำการโฆษณาโดยผิดเงื่อนไขในใบอนุญาต เจ้าพนักงานมีอำนาจสั่งให้หยุดโฆษณาได้ ตามมาตรา ๖ วรรคสอง และมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท และให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ด้วยตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง

หากเจ้าพนักงานสั่งให้หยุดการโฆษณา กรณีการโฆษณากระทำผิดเงื่อนไขในใบอนุญาตตามมาตรา ๖ วรรคสอง และผู้ขอรับใบอนุญาต หรือผู้ใช้เสียง หรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียง

ในการโฆษณาฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่ง ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท และให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ด้วยตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง

๑๐.๓ หากกรณีปรากฏว่าเสียงที่โฆษณานั้นก่อความรำคาญแก่ประชาชน พนักงานเจ้าหน้าที่หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีอำนาจสั่งผู้ใช้เสียงหรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงให้ลดเสียงลงได้ หากผู้ขอรับใบอนุญาตหรือผู้ใช้เสียง หรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณาไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานให้เจ้าพนักงานมีอำนาจสั่งให้หยุดโฆษณาได้ ตามมาตรา ๖ หากบุคคลดังกล่าวฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท และให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ด้วยตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง

๑๐.๔ การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงจะต้องโฆษณาเป็นภาษาไทยตามมาตรา ๗ หากผู้ขอรับใบอนุญาต หรือผู้ใช้เสียง หรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงฝ่าฝืน มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งเพิกถอนใบอนุญาตเสียด้วยตามมาตรา ๙ วรรคสอง

๑๑. กฎหมายนี้ยังมีความจำเป็นและสอดคล้องกับสภาพการณ์ พัฒนาการของเทคโนโลยี และวิถีชีวิตของประชาชนหรือไม่ เพียงใด

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ มีการบังคับใช้อย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน และมีความเกี่ยวข้องกับการจัดงานทุกประเภทที่ต้องมีการโฆษณาหรือชี้แจง แนะนำ หรือแสดงความคิดเห็นแก่ประชาชน เช่น งานมหรสพ งานรื่นเริงต่าง ๆ คอนเสิร์ต ห้างสรรพสินค้า เป็นต้น

ในปัจจุบันกรมการปกครองได้จัดให้มีระบบการออกใบอนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงผ่านระบบโปรแกรม e-DOPA License โดยโปรแกรมดังกล่าวจะรองรับการทำงานตั้งแต่การจัดทำใบคำร้องขอ การบันทึกผลการพิจารณา การออกใบเสร็จรับเงิน การจัดทำใบอนุญาต การบันทึกลงนาม และการเพิกถอนใบอนุญาต ซึ่งจะทำให้การขออนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ประกอบกับกฎหมายดังกล่าวเป็นกฎหมายที่คุ้มครองประชาชนและสังคมโดยรวมที่อาจจะได้รับผลกระทบจากการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง มาตราที่กำหนดให้ผู้ที่ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงจะต้องมาดำเนินการยื่นเรื่องขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่นั้น ทำให้ฝ่ายปกครองและตำรวจได้ทราบข้อมูลการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง เพื่อให้สามารถพิจารณาดำเนินการควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงได้อย่างเหมาะสม และในการขอรับใบอนุญาตผู้ขออนุญาตจะได้ทราบข้อปฏิบัติและเงื่อนไขในการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วย อันจะเป็นการป้องปรามมิให้เกิดการกระทำที่จะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนหรือกระทำการอันขัดต่อกฎหมาย

แต่อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นกฎหมายที่บังคับใช้มาเป็นเวลานานและยังไม่เคยมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย จึงมีบทบัญญัติบางประการที่ไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ในสังคมปัจจุบัน อาทิเช่น

๑๑.๑ การใช้ภาษาในการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ซึ่งปัจจุบันประชาชนมีความรู้และใช้ภาษาสากลกันอย่างแพร่หลาย เช่น ภาษาอังกฤษ เป็นต้น การที่กฎหมายกำหนดให้การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงจะต้องโฆษณาเป็นภาษาไทยเท่านั้น หากใช้ภาษาต่างประเทศจะมีความผิดทางอาญา แม้ผู้ทำการโฆษณาจะมีได้มีเจตนาปลูกปั้นอันจะเป็นภัยต่อความมั่นคงแต่อย่างไรก็ตาม

ประกอบกับปัจจุบันภาษาต่างประเทศเป็นที่นิยมในการใช้เพื่อการติดต่อสื่อสาร เช่น การประกอบธุรกิจ การจัดการเรียนการสอน การติดต่อราชการ เป็นต้น ดังนั้น บทบัญญัติดังกล่าวจึงไม่สอดคล้องกับบริบทของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

๑๑.๒ ปัจจุบันมีการนำเครื่องขยายเสียงมาใช้ในการประกอบกิจการหรือจัดกิจกรรมมากขึ้น และบางสถานที่มีการใช้เครื่องขยายเสียงเป็นประจำทุกวัน เช่น การจัดประชุมสัมมนา การโฆษณาสินค้าในห้างสรรพสินค้า การแสดงในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ การจัดงานตามประเพณีในศาสนสถาน เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวไม่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ ดังนั้น จะต้องดำเนินการขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ออกใบอนุญาตทุกครั้งที่มีการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ซึ่งเป็นภาระแก่ประชาชนเกินสมควร และในทางปฏิบัติก็พบว่าประชาชนไม่ได้มาดำเนินการขออนุญาตตามกฎหมาย ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการทบทวนบทบัญญัติที่เป็นข้อยกเว้นการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ให้มีความเหมาะสมมากขึ้น

๑๑.๓ บทกำหนดโทษตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดอัตราโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท ในกรณีผู้ฝ่าฝืนกระทำความผิดตามมาตรา ๔ (กระทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้าโดยไม่ได้รับอนุญาต) มาตรา ๕ (ผู้ขอรับใบอนุญาต หรือผู้ใช้เสียง หรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณา ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตให้ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง (แบบ ข.ข. ๒)) และมาตรา ๖ (การฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่งให้ผู้ใช้เสียง หรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงให้ลดเสียงหรือหยุดโฆษณา) ซึ่งอัตราดังกล่าวเป็นจำนวนที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน

๑๒. ประโยชน์ที่ประชาชนได้รับจากการมีกฎหมายนี้ (โปรดดูเพิ่มเติมในข้อ ๑๙ หัวข้อการรับฟังความคิดเห็นประกอบด้วย)

ในการอนุญาตให้โฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ออกใบอนุญาตต้องนำความเห็นของตำรวจและข้อมูลการร้องเรียนของประชาชนมาประกอบการพิจารณาก่อนออกใบอนุญาตและกำหนดเงื่อนไขไว้ในใบอนุญาตเพื่อป้องกันความเดือดร้อนและปัญหาความขัดแย้งของประชาชน และการขออนุญาตก่อนทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงจะทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบว่าพื้นที่ใดมีการจัดงานโดยใช้เครื่องขยายเสียง เพื่อจะได้วางแผนและจัดกำลังในการควบคุมดูแลและรักษาความสงบเรียบร้อยในพื้นที่ดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะเป็นการป้องปรามมิให้เกิดการกระทำที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนหรือกระทำการอันขัดต่อกฎหมาย นอกจากนี้ ระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้องและการพิจารณาร้องออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ได้ห้ามอนุญาตและห้ามใช้เสียงโฆษณาในระยะใกล้กว่า ๑๐๐ เมตร จากโรงพยาบาล วัดหรือสถานที่บำเพ็ญศาสนกิจ ทางแยกที่มีการสัญจรไปมาคับคั่งอยู่เป็นประจำ และห้ามใช้เสียงโฆษณาในระยะใกล้กว่า ๓๐ เมตร จากโรงเรียน ระหว่างทำการสอน ศาลยุติธรรมในระหว่างเวลาพิจารณา ซึ่งสถานที่ดังกล่าวเป็นสถานที่ที่ต้องการความสงบหรือความเป็นระเบียบเรียบร้อยมิให้ได้รับความเดือดร้อน ดังนั้น กฎหมายฉบับนี้จึงเป็นกฎหมายเฉพาะในการควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงที่คุ้มครองประชาชนไม่ให้ได้รับความเดือดร้อนหรือบรรเทาความเดือดร้อนจากการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง

๑๓. กฎหมายนี้ก่อให้เกิดผลดังต่อไปนี้หรือไม่ อย่างไร (ให้พิจารณาตอบเฉพาะประเด็นสำคัญที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของกฎหมาย โดยไม่ต้องตอบทุกประเด็นก็ได้)

- เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพของประชาชน
- ลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมในสังคม
- เป็นอุปสรรคต่อการแข่งขันหรือการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ
- เป็นการพัฒนากฎหมายให้สอดคล้องกับหลักสากลและพันธกรณีระหว่างประเทศ
- มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมหรือสุขภาพ หรือผลกระทบต่ออื่นที่สำคัญ

(โปรดดูเพิ่มเติมในข้อ ๑๙ หัวข้อการรับฟังความคิดเห็นประกอบด้วย)

๑) กฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๕๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง กรณีมีการโฆษณากิจการที่ไม่เป็นไปในทำนองการค้า ฉบับละ ๑๐ บาท การโฆษณากิจการที่เป็นไปในทำนองการค้า กรณีการโฆษณาเคลื่อนที่ ฉบับละ ๖๐ บาท การโฆษณากิจการที่เป็นไปในทำนองการค้า กรณีการโฆษณาประจำที่ ฉบับละ ๗๕ บาท ซึ่งเป็นอัตราค่าธรรมเนียมที่ไม่สูงจนเกินไป ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตจึงไม่เป็นภาระแก่ประชาชนจนเกินสมควร และจากการจัดเก็บอัตราค่าธรรมเนียมดังกล่าว รัฐสามารถนำรายได้จากค่าธรรมเนียมไปพัฒนาระบบงานของรัฐในด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๒) บทบัญญัติมาตรา ๗ ได้กำหนดให้การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงจะต้องโฆษณาเป็นภาษาไทยเท่านั้น แต่เนื่องจากในปัจจุบันภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนไทย และคนทั่วโลก มนุษยชาติทุกวันนี้สื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารกันโดยตรง รวมถึงการประกอบธุรกิจต่าง ๆ เป็นต้น ประชาชนทั่วไปที่ใช้เครื่องขยายเสียงโดยโฆษณาเป็นภาษาต่างประเทศจึงเข้าข่ายกระทำผิดกฎหมายดังกล่าว ทั้งที่ไม่มีเจตนาจะทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้อื่น สังคม หรือรัฐ บทบัญญัติดังกล่าวจึงไม่เป็นธรรมกับประชาชน และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาและการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ

๑๔. มีสถิติการดำเนินคดีและการลงโทษตามกฎหมาย หรือสถิติการปฏิบัติตามและการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย อย่างไร

กรมการปกครองได้รวบรวมสถิติการขออนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงของทุกอำเภอทั่วประเทศ (ไม่รวมกรุงเทพมหานครและเทศบาล) จากระบบโปรแกรม e-DOPA License ดังนี้

- ตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ - ๒๕๖๓ มีจำนวนผู้มายื่นคำร้องขออนุญาต รวมจำนวนทั้งสิ้น ๖๓๑,๐๑๔ ฉบับ พนักงานเจ้าหน้าที่ได้พิจารณาออกใบอนุญาต รวมจำนวนทั้งสิ้น ๕๘๐,๔๖๗ ฉบับ

- ในปี ๒๕๖๔ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๖๔ - วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๓ มีจำนวนผู้มายื่นคำร้องขออนุญาต รวมจำนวนทั้งสิ้น ๔๑,๔๔๔ ฉบับ พนักงานเจ้าหน้าที่ได้พิจารณาออกใบอนุญาต รวมจำนวนทั้งสิ้น ๔๐,๙๖๗ ฉบับ

และกรมการปกครองได้มีหนังสือกรมการปกครอง ที่ มท ๐๓๐๗.๓/๘๖๔๙ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๖๔ ขอความอนุเคราะห์สำนักงานตำรวจแห่งชาติในการสนับสนุนข้อมูลสถิติเพื่อประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ โดยสรุปได้ดังนี้

ตารางแสดงสถิติการบังคับใช้กฎหมายของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้
เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ลำดับ	เรื่อง	กรุงเทพมหานคร					จังหวัด ทุกจังหวัด				
		จำนวน					จำนวน				
		พ.ศ. ๒๕๖๐	พ.ศ. ๒๕๖๑	พ.ศ. ๒๕๖๒	พ.ศ. ๒๕๖๓	รวม	พ.ศ. ๒๕๖๐	พ.ศ. ๒๕๖๑	พ.ศ. ๒๕๖๒	พ.ศ. ๒๕๖๓	รวม
๑.	สถิติการร้อง ทุกข์ กรณี ประชาชนได้รับ ความเดือดร้อน รำคาญจาก การโฆษณา โดยใช้เครื่อง ขยายเสียง	-	๑	๕	๓	๙	-	-	-	-	-
๒.	สถิติการบังคับ ใช้กฎหมาย ตามมาตรา ๙	-	๔	๙	๑๓	๒๖	๗	๑๑	๙	๑๓	๔๐
๓.	สถิติการใช้ อำนาจของ เจ้าพนักงาน ในการสั่งผู้ ใช้เสียง หรือผู้ ควบคุมเครื่อง ขยายเสียงตาม มาตรา ๖	-	๑	๓	๓	๗	๑๖	๑๘	๑๕	๑๖	๖๕

๑๕. มีปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้กฎหมายนี้หรือไม่ อย่างไร (โปรดดูเพิ่มเติมในข้อ ๑๙
หัวข้อการรับฟังความคิดเห็นประกอบด้วย)

จากสถิติการสอบถามปัญหาของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานผ่านทางโทรศัพท์ พบว่า มีปัญหา
และอุปสรรคในการบังคับใช้กฎหมาย ดังต่อไปนี้

๑) ระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้องและการพิจารณาออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุม
การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ได้กำหนดในเรื่องสถานที่ที่ห้ามอนุญาตและห้ามใช้เสียงโฆษณา
ในระยะใกล้กว่า ๑๐๐ เมตร จากบริเวณสถานที่ใดสถานที่หนึ่งในข้อ ๕ ได้แก่ โรงพยาบาล วัด
หรือสถานที่บำเพ็ญศาสนกิจ ทางแยกที่มีการสัญจรไปมาคับคั่งอยู่เป็นปกติ

จึงเกิดปัญหาในการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ว่า หากผู้ขอรับใบอนุญาต หรือผู้ใช้เสียง
หรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณาขออนุญาตจัดงานรื่นเริง หรืองานมหรสพภายในวัด

จะถือว่าขัดต่อระเบียบดังกล่าวหรือไม่ ซึ่งเจ้าหน้าที่แต่ละท่านมีความคิดเห็นแตกต่างกัน ไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

๒) การที่มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ ไม่ได้ยกเว้นการนำเครื่องขยายเสียงมาใช้ในการประกอบกิจการหรือจัดกิจกรรม เช่น การจัดประชุมสัมมนา การโฆษณาสินค้าในห้างสรรพสินค้า การจัดการแสดงในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ เป็นต้น ส่งผลให้ประชาชนที่ต้องการใช้เครื่องขยายเสียงในการประชาสัมพันธ์หรือโฆษณาในสถานที่ดังกล่าวต้องมาขออนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ตามแบบ ผ.ช. ๑ จึงส่งผลให้กฎหมายฉบับนี้เป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ และสร้างภาระแก่ประชาชนเกินสมควร

๓) พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๘ กำหนดข้อยกเว้นไม่ให้นำพระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับแก่การโฆษณา เช่น หาเสียงเพื่อประโยชน์แก่การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งโฆษณาเป็นภาษาไทย ดังนั้น หากเป็นการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือข้าราชการการเมืองอื่น ๆ ก็จะต้องมาขออนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ตามแบบ ผ.ช. ๑ ทั้งที่เมื่อพิจารณาสาระสำคัญของกฎหมายแล้ว มีเจตนารมณ์ในการยกเว้น เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่นตามกฎหมาย และสนับสนุนกระบวนการมีส่วนร่วมทางการเมืองตามระบอบประชาธิปไตย

๔) บทกำหนดโทษตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดอัตราโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท ในกรณีผู้ฝ่าฝืนกระทำความผิดตามมาตรา ๔ (กระทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้าโดยไม่ได้รับอนุญาต) มาตรา ๕ (ผู้ขอรับใบอนุญาต หรือผู้ใช้เสียง หรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณา ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตให้ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง (แบบ ผ.ช. ๒)) และมาตรา ๖ (การฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่งให้ผู้ใช้เสียง หรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงให้ลดเสียง หรือหยุดโฆษณา) ซึ่งอัตราดังกล่าวเป็นจำนวนที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน และส่งผลให้ประชาชนไม่เกิดความเกรงกลัวต่อการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่

ส่วนที่ ๓

การตรวจสอบเนื้อหาของกฎหมาย

๑๖. กฎหมายนี้มีความสัมพันธ์หรือใกล้เคียงกับกฎหมายอื่นหรือไม่ อย่างไร

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ มีความสัมพันธ์หรือใกล้เคียงกับกฎหมาย จำนวน ๔ ฉบับ ได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช ๒๕๘๗ กล่าวคือ

๑) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๐ บัญญัติว่า “ผู้ใดส่งเสียง ทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความอื้ออึง โดยไม่มีเหตุอันสมควร จนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อน ต้องระวางโทษปรับ

“ไม่เกินหนึ่งพันบาท” สหรัฐ กิติ ศุภการ (ผู้พิพากษา)^๑ อธิบายว่า “การกระทำ คือ “ส่งเสียง” หมายถึง การทำให้เกิดเสียงผ่านลำคอ อาจใช้เครื่องขยายเสียงช่วยก็ถือเป็นการส่งเสียง “ทำให้เกิดเสียง” หมายถึง กระทำโดยวิธีอื่น เช่น ปีบแตรรถยาวนานในขณะที่ผู้คนกำลังนั่งสมาธิกัน หรือเปิดเพลงเสียงดังกลางดึกขณะคนอื่น ๆ นอนพักผ่อน “กระทำความอื้ออึง” หมายถึง กระทำ โดยคนหลายคนให้เกิดเสียงดัง เช่น ช้อมดนตรีกลางคืนจนสว่างในหมู่บ้าน การกระทำนี้ต้องเกิดผล เพราะมีคำว่า “จนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อน” เช่น ชาวบ้านเดือดร้อนรำคาญนอนไม่หลับ เด็กเล็กร้องไห้ทั้งคืน แต่หากไม่มีใครตกใจหรือเดือดร้อน ก็เป็นพยายาม ไม่ต้องรับโทษ”

ดังนั้น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๐ จึงมุ่งเน้นไปที่การกระทำอย่างใด ๆ ที่ส่งเสียง หรือทำให้เกิดเสียง จนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อนเป็นการทั่วไป ไม่ได้มุ่งเน้นเฉพาะ ควบคุมการก่อความรำคาญแก่ประชาชนโดยการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้า เท่านั้น เหมือนดังเช่นพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ ซึ่งเป็น กฎหมายเฉพาะ ดังนั้น กฎหมายทั้งสองฉบับจึงสามารถใช้ควบคู่ไปด้วยกันได้ โดยหากการกระทำใด เป็นความผิดที่กฎหมายทั้งสองฉบับบัญญัติเป็นความผิด ถือเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมาย หลายบท ให้ใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด

นอกจากนี้พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ เป็นพระราชบัญญัติที่มีมาตรการสำคัญเพื่อควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงให้เป็นไปด้วย ความเรียบร้อยและเหมาะสม กล่าวคือ หากกรณีปรากฏว่าเสียงที่โฆษณานั้นก่อความรำคาญ แก่ประชาชน พนักงานเจ้าหน้าที่หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มีอำนาจสั่งผู้ใช้เสียงหรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงให้ลดเสียงลงได้ หากผู้ขอรับใบอนุญาต หรือผู้ใช้เสียง หรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณาไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ของเจ้าพนักงาน ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจสั่งให้หยุดโฆษณาได้ทันที มาตรการดังกล่าวเป็นมาตรการ ทางปกครองที่สามารถบังคับการได้ทันที โดยไม่จำเป็นต้องฟ้องศาล และมีวิธีการสั่งการที่เรียบง่ายกว่า โทษทางอาญา ในขณะที่โทษทางอาญาต้องมีการยื่นฟ้องต่อศาลเพื่อมีคำพิพากษาลงโทษ ดังนั้น พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ จึงควบคุมการโฆษณาโดยใช้ เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้าได้ดียิ่งกว่ากฎหมายอาญา

โดยสรุปกฎหมายทั้งสองฉบับนี้ไม่มีความซ้ำซ้อนกันแต่อย่างใด แต่สนับสนุนในการควบคุม การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้าให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๒) พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๕ บัญญัติว่า “ผู้จัดการชุมนุม มีหน้าที่ดังต่อไปนี้ (๗) ไม่ใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้าที่มีขนาดหรือระดับเสียงตามที่ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติประกาศ” และผู้จัดการชุมนุมต้องขออนุญาตโฆษณาโดยใช้เครื่อง ขยายเสียงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน ตามแบบ ข.ช. ๑ เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้ ตามมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตด้วย ตามมาตรา ๕ วรรคสอง ดังนั้น กฎหมาย สองฉบับนี้มีลักษณะที่ต้องใช้ร่วมกัน ไม่มีลักษณะซ้ำซ้อนกันแต่อย่างใด

^๑ สหรัฐ กิติ ศุภการ, หลักและคำพิพากษา : กฎหมายอาญา, พิมพ์ครั้งที่ ๑๐, (กรุงเทพมหานคร : อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, ๒๕๖๓), น. ๖๖๒.

๓) พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติขึ้นมาโดยมีเจตนารมณ์^๒ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อม โดยมาตรา ๒๕ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ (๔) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ” ดังนั้น มาตรา ๒๕ (๔) จึงมุ่งเน้นไปที่ การควบคุมหรือระงับเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ซึ่งในบางกรณี เสียงที่โฆษณาด้วยเครื่องขยายเสียงอาจเพียงแต่ก่อความรำคาญแก่ประชาชน แต่ไม่ถึงขั้นเป็น อันตรายต่อสุขภาพ ทำให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่สามารถระงับเหตุรำคาญได้ตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงไม่สามารถคุ้มครองประชาชนได้ในบางกรณี

นอกจากนี้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มุ่งคุ้มครองเหตุอันอาจก่อให้เกิด ความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ซึ่งต้องเป็นเหตุ ที่ได้เกิดขึ้นแล้ว แต่พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๓๓ นั้น ควบคุมตั้งแต่ต้องขอรับใบอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้ ตามมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง และผู้ขอรับใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาต ตามมาตรา ๕ วรรคสอง หากฝ่าฝืนเจ้าพนักงานมีอำนาจสั่งให้หยุดโฆษณาได้ตามมาตรา ๖ วรรคสอง และมีความผิดต้องระวางโทษตามมาตรา ๙ ดังนั้น พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้ เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๓๓ จึงมีบทบัญญัติที่คุ้มครองประชาชนที่กว้างกว่าพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

๔) พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช ๒๔๘๗ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การเรียไรในถนนหลวงหรือในที่สาธารณะ การเรียไรโดยโฆษณาด้วยสิ่งพิมพ์ ด้วยวิทยุกระจายเสียง หรือด้วยเครื่องเปล่งเสียง จะจัดให้มีหรือทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว” ดังนั้น ผู้ได้รับอนุญาตให้ทำการเรียไรต้องขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน ตามแบบ ข.ช. ๑ เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้ ตามมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุม

^๒ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติ สาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ และพระราชบัญญัติควบคุมการใช้จุจจาระเป็นปุ๋ย พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งเป็น กฎหมายที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินงานควบคุมดูแลในด้านสาธารณสุข ได้ใช้บังคับมานานแล้ว แม้ว่าจะได้ มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีกหลายครั้งก็ตาม แต่ก็ยังไม่อาจทันต่อสภาพความเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้า ของสังคม จำเป็นต้องขยายขอบเขตการกำกับดูแลกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุขในด้านต่าง ๆ ให้กว้างขวางขึ้น เพื่อสามารถนำมาปรับใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ทันทั่วถึง และโดยที่ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่า การสาธารณสุขเป็นเรื่องเกี่ยวพันกับความเป็นอยู่และสภาพแวดล้อมของมนุษย์อย่างใกล้ชิด แต่บทบัญญัติ ของกฎหมายปัจจุบันยังมิได้กำหนดมาตรการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อมไว้อย่างเพียงพอ และมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ สมควรปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมให้มีลักษณะการกำกับดูแล และติดตาม และปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่และบทกำหนดโทษตามกฎหมายปัจจุบันให้สามารถบังคับให้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายอย่างเคร่งครัด ฉะนั้น เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพของสังคม ปัจจุบัน และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อม สมควรปรับปรุง กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการใช้จุจจาระเป็นปุ๋ยเสียใหม่ และรวมกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวเป็นฉบับเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตด้วย ตามมาตรา ๕ วรรคสอง ดังนั้น กฎหมายสองฉบับนี้มีลักษณะที่ต้องใช้ร่วมกัน ไม่มีลักษณะซ้ำซ้อนกัน แต่อย่างใด

๑๗. มีการฟ้องคดีต่อศาลรัฐธรรมนูญหรือศาลปกครอง หรือการร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเกี่ยวกับกฎหมายนี้ที่เรื่องและในประเด็นใด

-ไม่มี-

๑๘. การใช้ระบบอนุญาต ระบบคณะกรรมการ ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ และโทษอาญาในกฎหมายนี้ (ถ้ามี) ยังมีความเหมาะสมอยู่หรือไม่ อย่างไร (โปรดดูเพิ่มเติมในข้อ ๑๙ หัวข้อการรับฟังความคิดเห็น ประกอบด้วย)

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ มีปัญหาในเรื่อง การกำหนดโทษทางอาญา กล่าวคือ บทกำหนดโทษตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติควบคุม การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ กำหนดอัตราโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท ในกรณี ผู้ฝ่าฝืนกระทำความผิดตามมาตรา ๔ (กระทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้า โดยไม่ได้รับอนุญาต) มาตรา ๕ (ผู้ขอรับใบอนุญาต หรือผู้ใช้เสียง หรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียง ในการโฆษณา ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตให้ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง (แบบ พ.ช. ๒)) และมาตรา ๖ (การฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่งให้ผู้ใช้เสียง หรือผู้ควบคุม เครื่องขยายเสียงให้ลดเสียง หรือหยุดโฆษณา) ซึ่งอัตราดังกล่าวเป็นจำนวนที่ไม่เหมาะสมกับ สภาพการณ์ในปัจจุบัน และส่งผลให้ประชาชนไม่เกิดความเกรงกลัวต่อการบังคับใช้กฎหมาย ของเจ้าหน้าที่

นอกจากนี้ ขั้นตอนและกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการขออนุญาตตามระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้อง และการพิจารณาออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ก็มีความยุ่งยากเป็นภาระแก่ประชาชนหลายขั้นตอน โดยผู้ขออนุญาตจะต้องไปดำเนินการขอ แบบฟอร์มคำร้องจากอำเภอ หรือเทศบาล หรือสำนักงานเขต และจะต้องไปดำเนินการให้ตำรวจ ท้องที่ให้ความเห็นในแบบคำร้อง แล้วกลับมายื่นคำร้องให้ผู้มีอำนาจอนุญาตที่อำเภอ หรือเทศบาล หรือสำนักงานเขต เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ก็จะต้องนำหลักฐานกลับไปแจ้งให้ตำรวจท้องที่ทราบด้วย

ส่วนที่ ๔

ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย

๑๙. การรับฟังความคิดเห็น

ได้รับฟังความคิดเห็นโดยถูกต้องตามข้อ ๕ และข้อ ๖ ของแนวทางการประเมินผล สัมฤทธิ์ของกฎหมายแล้ว

ได้รับฟังความคิดเห็นโดยวิธีอื่นนอกจากผ่านระบบกลาง (หากมี โดยระบุทุกวิธี)

กรมการปกครองร่วมกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบเทคโนโลยี สารสนเทศของกรมการปกครอง และรับฟังความคิดเห็นผ่านแบบสอบถามออนไลน์ โดยแบ่งกลุ่มเป้าหมายออกเป็น ๒ ประเภท คือ หน่วยงานของรัฐ/เจ้าหน้าที่ของรัฐ และประชาชน/ ผู้ประกอบการ โดยดำเนินการดังนี้

๑๙.๑ ออกประกาศกรมการปกครอง เรื่อง การรับฟังความคิดเห็นเพื่อประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๙๓ โดยกำหนดวิธีการรับฟังความคิดเห็น ดังนี้

(๑) รับฟังความคิดเห็นผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของกรมการปกครอง (http://www.dopa.go.th/main/web_index แบนเนอร์ : การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย) ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๖๔

(๒) รับฟังความคิดเห็นผ่านแบบสอบถามออนไลน์ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๖๔

๑๙.๒ มีหนังสือแจ้งจังหวัด ทุกจังหวัด เพื่อดำเนินการประชาสัมพันธ์ประกาศตามข้อ ๑๙.๑ ให้อำเภอ เทศบาลในพื้นที่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และประชาชนทราบและร่วมแสดงความคิดเห็น

๑๙.๓ มีหนังสือแจ้งกรุงเทพมหานครเพื่อขอความอนุเคราะห์ประชาสัมพันธ์ประกาศตามข้อ ๑๙.๑ ให้สำนักงานเขต ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและประชาชนทราบและร่วมแสดงความคิดเห็น

๑๙.๔ มีหนังสือแจ้งสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อขอความอนุเคราะห์ประชาสัมพันธ์ประกาศตามข้อ ๑๙.๑ ให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและประชาชนทราบและร่วมแสดงความคิดเห็น

๑๙.๕ มีหนังสือขอความอนุเคราะห์สมาพันธ์เครือข่ายคนบันเทิงอาชีพแห่งประเทศไทย ประชาสัมพันธ์ประกาศตามข้อ ๑๙.๑ ให้สมาชิกของสมาพันธ์เครือข่ายคนบันเทิงอาชีพแห่งประเทศไทยทราบและร่วมแสดงความคิดเห็น

ผลการรับฟังความคิดเห็น

๑) ผลการรับฟังความคิดเห็นเพื่อใช้ประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๙๓ (กลุ่มเป้าหมาย : หน่วยงานของรัฐ/เจ้าหน้าที่ของรัฐ) จำนวนทั้งหมด ๒๓๑ ท่าน สรุปผลได้ดังนี้

(๑) ท่านเห็นว่า กฎหมายฉบับนี้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนในพื้นที่หรือไม่ อย่างไร

หน่วยงานของรัฐ/เจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๒๓๑ ท่าน โดยเห็นว่า

(๑.๑) กฎหมายฉบับนี้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนในพื้นที่ จำนวน ๒๑๒ ท่าน คิดเป็น ๙๑.๗๗ เปอร์เซ็นต์

(๑.๒) กฎหมายฉบับนี้ไม่เป็นประโยชน์แก่ประชาชนในพื้นที่ จำนวน ๙ ท่าน คิดเป็น ๓.๘๙ เปอร์เซ็นต์

(๑.๓) ไม่แสดงความคิดเห็น จำนวน ๑๐ ท่าน คิดเป็น ๔.๓๒ เปอร์เซ็นต์

เป็นประโยชน์	ไม่เป็นประโยชน์
๑) การขออนุญาตก่อนทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๙๓ จะทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบว่าพื้นที่ใดมีการจัดงานโดยใช้เครื่องขยายเสียง เพื่อจะได้วางแผน	๑) เนื่องจากไม่มีการบังคับใช้อย่างจริงจังและไม่มีการประชาสัมพันธ์กฎหมายฉบับนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็กิจการของนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการอันเป็นการพาณิชย์หรือรถเร่ขายสินค้า ที่ในแต่ละพื้นที่มิได้มีการขออนุญาตต่อเจ้าหน้าที่แต่อย่างใด

เป็นประโยชน์	ไม่เป็นประโยชน์
<p>และจัดกำลังในการควบคุมดูแลและรักษาความสงบเรียบร้อยในพื้นที่ดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพป้องกันมิให้เกิดการกระทำที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนหรือกระทำการอันขัดต่อกฎหมาย นอกจากนี้ ระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้องและการพิจารณาออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ได้ห้ามอนุญาตและห้ามใช้เสียงโฆษณาในระยะใกล้กว่า ๑๐๐ เมตร จากโรงพยาบาล วัดหรือสถานที่บำเพ็ญศาสนกิจ ทางแยกที่มีการสัญจรไปมาคับคั่งอยู่เป็นปกติ และห้ามใช้เสียงโฆษณาในระยะใกล้กว่า ๑๐๐ เมตร จากโรงเรียนระหว่างทำการสอน ศาลยุติธรรมในระหว่างเวลาพิจารณา ซึ่งสถานที่ดังกล่าวเป็นสถานที่ที่ต้องการความสงบหรือความเป็นระเบียบเรียบร้อยมิให้ได้รับความเดือดร้อน ดังนั้นพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ จึงเป็นกฎหมายที่สร้างความสงบเรียบร้อยให้แก่สังคม</p> <p>๒) ไม่ก่อให้เกิดการติดขัดของการจราจร (กรณีใช้เสียงแบบเคลื่อนที่) อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือควบคุมมิให้เกิดการโฆษณาปราศรัยต่าง ๆ ที่มีเนื้อหาหรือวัตถุประสงค์ในทางที่เป็นอันตรายต่อความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และศีลธรรมอันดีของประชาชน</p> <p>๓) กฎหมายฉบับนี้เป็นประโยชน์ต่อการควบคุมดูแลความสงบเรียบร้อยมิให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญในเรื่องระดับเสียงที่ดังเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด และสร้างความรำคาญให้แก่ประชาชนในพื้นที่</p> <p>๔) การขอลงอนุญาตจะทำให้ทราบถึงแหล่งที่มาของการโฆษณาและจะได้แจ้งให้ผู้อนุญาตสามารถใช้เสียงในระดับใด</p>	<p>๒) เป็นกฎหมายที่มีความล้าสมัย กฎหมายการควบคุมเฉพาะระดับเสียงที่ก่อให้เกิดความรำคาญแก่ประชาชนเท่านั้น</p>

เป็นประโยชน์	ไม่เป็นประโยชน์
<p>ที่จะไม่เป็นการสร้างความรำคาญหรือรบกวนต่อประชาชน</p> <p>๕) ลดผลกระทบจากมลภาวะทางเสียง</p> <p>๖) ควบคุมการจัดงานกิจกรรมต่าง ๆ ให้ใช้เสียงตามความเหมาะสม</p>	

(๒) ท่านเห็นว่ากฎหมายนี้ก่อให้เกิดผลดังต่อไปนี้หรือไม่ อย่างไร เช่น เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพของประชาชน หรือลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรม หรือเป็นอุปสรรคต่อการแข่งขันหรือการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ หรือเป็นการพัฒนากฎหมายให้สอดคล้องกับหลักสากลและพันธกรณีระหว่างประเทศ หรือมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมหรือสุขภาพ หรือผลกระทบอื่นที่สำคัญ

หน่วยงานของรัฐ/เจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๒๓๑ ท่าน โดยเห็นว่า

(๒.๑) กฎหมายฉบับนี้มีผลกระทบดังที่กล่าวข้างต้น จำนวน ๑๒๐ ท่าน คิดเป็น ๕๑.๙๔ เปอร์เซ็นต์

(๒.๒) กฎหมายฉบับนี้ไม่มีผลกระทบดังที่กล่าวข้างต้น จำนวน ๙๐ ท่าน คิดเป็น ๓๘.๙๖ เปอร์เซ็นต์

(๒.๓) คำตอบไม่ชัดเจน จำนวน ๖ ท่าน คิดเป็น ๒.๕๙ เปอร์เซ็นต์

(๒.๔) ไม่แสดงความคิดเห็น จำนวน ๑๕ ท่าน คิดเป็น ๖.๔๙ เปอร์เซ็นต์

มีผลกระทบ	ไม่มีผลกระทบ
<p>๑) เป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ เนื่องจากการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงสามารถใช้ได้เพียงภาษาไทย ซึ่งทำให้เกิดข้อจำกัดในฐานะลูกค้า และไม่มีความเป็นสากลเพียงพอ</p> <p>๒) เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีพเป็นอย่างมาก เพราะการประกอบอาชีพของประชาชน บางอย่างต้องใช้เครื่องขยายเสียงในการประกอบอาชีพ และเป็นการใช้เสียงที่ไม่ดังมาก แต่กลับต้องเสียเวลาไปขออนุญาต เช่น การประกาศขายของน้ำพริกน้ำปลา เป็นต้น อีกทั้งการไม่กำหนดเกณฑ์ระดับเสียงในแต่ละกรณีให้ชัดเจน ส่งผลให้ประชาชนต้องมาขออนุญาตใช้เครื่องขยายเสียงทุกกรณี เช่น งานประเพณีหรืองานบุญที่ไม่มีมหรสพ งานบวช งานแต่งงาน ประชาชนบางท่าน</p>	<p>๑) การใช้กฎหมายฉบับนี้อาจก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายในการขออนุญาตบ้าง แต่มิได้เป็นอุปสรรคขัดขวางต่อการพัฒนาประเทศ หรือขัดขวางขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเอกชน ตรงกันข้ามกลับเป็นเครื่องมือในการกำหนดกติกากลางให้ถือปฏิบัติ เพื่อมิก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ แต่ควรมีการปรับปรุงบทลงโทษให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน เพราะโทษปรับเพียง ๒๐๐ บาท ทำให้เกิดการฝ่าฝืนแล้วผู้ฝ่าฝืนมาชำระค่าปรับในภายหลัง</p> <p>๒) ไม่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีพ หรือการประกอบอาชีพของประชาชน เพราะการมีกฎหมายควบคุมจะช่วยให้เกิดความสงบเรียบร้อยในพื้นที่และเป็นการ</p>

มีผลกระทบ	ไม่มีผลกระทบ
<p>มีบ้านอยู่บนภูเขาห่างไกลจากอำเภอ ย่อมเกิดความยากลำบากต่อการดำรงชีวิตเป็นอย่างมาก</p> <p>๓) ระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้องและการพิจารณาออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง กำหนดสถานที่ห้ามอนุญาตและห้ามใช้เสียงโฆษณา เช่น วัดหรือโรงพยาบาล จึงเป็นกฎหมายที่จำกัดพื้นที่การใช้เครื่องขยายเสียงเอาไว้อย่างเหมาะสม เนื่องจากสถานที่ดังกล่าวเป็นสถานที่ที่ต้องการความสงบหรือความเป็นระเบียบเรียบร้อย</p> <p>๔) สำหรับพื้นที่ชนบท การติดต่อราชการ ต้องใช้เวลาในการเดินทาง บางครั้งประชาชนในพื้นที่เพียงต้องการจัดงานบุญ งานประเพณี และไม่ได้จัดบ่อยครั้ง พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงกระทบต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพของประชาชน</p> <p>๕) การที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้ดุลพินิจแก่เจ้าหน้าที่ในการอนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง บางกรณีถือเป็นการจำกัดสิทธิของประชาชนในการขอใช้เสียงในพื้นที่ที่ต้องการใช้ เช่น โรงเรียนหรือทางแยก เพราะบางครั้งพื้นที่ดังกล่าวอาจใช้ทำกิจกรรมรณรงค์ หรือจัดกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>๖) เกิดความเหลื่อมล้ำในบางกรณี กล่าวคือ บางรายขออนุญาตและบางรายไม่ขออนุญาต เพราะขาดความชัดเจนในเงื่อนไขของการขออนุญาต</p> <p>๗) มีผลกระทบเป็นอย่างมากต่อธุรกิจที่ต้องทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง เช่น การแสดงที่ให้ความบันเทิงต่าง ๆ เป็นต้น</p>	<p>ป้องปรามมิให้เกิดการกระทำที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชน</p> <p>๓) ก่อให้เกิดการปฏิบัติที่เป็นไปในทางเดียวกัน ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบกับประชาชน และผู้ใช้เครื่องขยายเสียง</p>

(๓) ท่านเห็นว่ามีปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้กฎหมายนี้หรือไม่ อย่างไร

หน่วยงานของรัฐ/เจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๒๓๑ ท่าน โดยเห็นว่า

(๓.๑) กฎหมายฉบับนี้มีปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้กฎหมาย จำนวน ๗๓ ท่าน คิดเป็น ๓๑.๖๐ เปอร์เซ็นต์

(๓.๒) กฎหมายฉบับนี้ไม่มีปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้กฎหมาย จำนวน ๑๓๗ ท่าน คิดเป็น ๕๔.๓๐ เปอร์เซ็นต์

(๓.๓) ไม่แสดงความคิดเห็น จำนวน ๑๔ ท่าน คิดเป็น ๘.๒๒ เปอร์เซ็นต์

(๓.๔) แสดงความคิดเห็นไม่ชัดเจน จำนวน ๒ ท่าน คิดเป็น ๐.๘๖ เปอร์เซ็นต์

กฎหมายฉบับนี้มีปัญหาและอุปสรรค ในการบังคับใช้กฎหมาย	กฎหมายฉบับนี้ไม่มีปัญหาและอุปสรรค ในการบังคับใช้กฎหมาย
<p>๑) ควรเพิ่มเงื่อนไขในการอนุญาตว่าจะต้องไม่ขัดกับกฎหมายอื่นหรือระเบียบอื่น เช่น พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ หรือระเบียบมหาเถรสมาคมว่าด้วยการจัดงานวัด พ.ศ. ๒๕๓๗ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง</p> <p>๒) ควรจะมีมาตรการควบคุมการจัดคอนเสิร์ตหรือการแสดงในสถานที่ที่มีใช้สถานบริการหรือสถานประกอบการที่มีลักษณะคล้ายสถานบริการเป็นการเฉพาะ</p> <p>๓) ควรกำหนดคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ยื่นคำขอ เช่น ห้ามพระภิกษุ สามเณร นักรบ หรือนักบวช มายื่นคำขอในกิจการหรือกิจกรรมที่มีใช้กิจของสงฆ์</p> <p>๔) ควรเพิ่มค่าธรรมเนียมใบอนุญาตให้สูงขึ้นเพื่อสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน</p> <p>๕) มีปัญหาในแนวทางปฏิบัติเรื่องขั้นตอนการยื่นขออนุญาตจะต้องมารับคำร้องที่สำนักงานเขตแล้วนำคำร้องไปให้เจ้าหน้าที่ตำรวจลงความเห็น จากนั้นกลับมาสำนักงานเขตเพื่อออกใบอนุญาต ซึ่งเป็นกระบวนการที่ยุ่งยากสำหรับประชาชน</p> <p>๖) เนื่องด้วยมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัตินี้ คำว่า “โทษณา” หมายความว่า การบอกกล่าวแจ้งความ ชี้แจง แนะนำ หรือแสดงความคิดเห็น แก่ประชาชน การดำเนินการตามกฎหมายฉบับดังกล่าว จึงต้องเป็นไปตามตัวบท การที่กรมการปกครองแจ้งเวียนการขออนุญาตใช้เสียงโดยการจัดมหรสพ</p>	-

กฎหมายฉบับนี้มีปัญหาและอุปสรรค ในการบังคับใช้กฎหมาย	กฎหมายฉบับนี้ไม่มีปัญหาและอุปสรรค ในการบังคับใช้กฎหมาย
<p>หรือคอนเสิร์ต ย่อมเป็นการบังคับใช้กฎหมายเกินกว่าตัวบท เป็นการบังคับใช้กฎหมายที่มีขอบ หากจะแก้ไขกฎหมาย ควรแก้ไขให้กว้างและครอบคลุมการบังคับใช้ตามเจตนารมณ์โดยชัดแจ้ง มิใช่แจ้งให้เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายโดยมิชอบ</p> <p>๗) ระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้องและการพิจารณาออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงไม่ควรกำหนดห้ามใช้เสียงโฆษณาในสถานที่บางแห่ง เช่น โรงเรียน แยกจราจร หรือใกล้ศาลยุติธรรม เพราะการแสดงออกของประชาชนควรเป็นไปอย่างเสรี ภายใต้กฎหมายดังนั้น จึงไม่ควรกำหนดพื้นที่การขอใช้เสียง แต่ควรกำหนดรูปแบบ หรือวัตถุประสงค์ของการขอใช้เสียง เพื่อประกอบการพิจารณาอนุญาต</p> <p>๘) พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ ควรระบุวิธีการตรวจวัดระดับเสียงที่ชัดเจน เช่น การชুমุมนุมนุสนาธารณะมักมีการขออนุญาตใช้เครื่องขยายเสียง แต่ภาครัฐไม่มีแนวทางที่ชัดเจนสำหรับวิธีการวัดเสียงที่เหมาะสม ดังนั้น จึงควรกำหนดแนวทางการปฏิบัติให้ชัดเจน และกำหนดพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ</p> <p>๙) ปัจจุบันยังคงมีการฝ่าฝืนในการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงในบริเวณที่ห้ามอนุญาตหรือห้ามใช้เสียงโฆษณา เช่น ในระยะใกล้กว่า ๑๐๐ เมตร จากโรงพยาบาลและทางแยกที่มีการสัญจรไปมาคั่งค้างอยู่เป็นปกติ กฎหมายฉบับนี้จึงไม่สามารถใช้บังคับได้ตามความเป็นจริง</p> <p>๑๐) เนื่องจากกรมการปกครองมีภารกิจในเรื่องการอนุญาตให้ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ส่วนการบังคับใช้กฎหมายมักเป็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงขาดการประสานงานกันระหว่าง</p>	

กฎหมายฉบับนี้มีปัญหาและอุปสรรค ในการบังคับใช้กฎหมาย	กฎหมายฉบับนี้ไม่มีปัญหาและอุปสรรค ในการบังคับใช้กฎหมาย
<p>๒ หน่วยงาน ทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร</p> <p>๑๑) การระบุอำนาจหน้าที่ไม่ชัดเจน และไม่ครอบคลุมผู้ปฏิบัติงาน เช่น ควรกำหนดให้บุคคลใดเป็นเจ้าของพนักงาน ในกฎหมายฉบับนี้บ้าง อาจจะต้องออกประกาศระบุตำแหน่งให้ชัดเจน เพื่อให้กฎหมายไม่เกิดช่องว่าง</p> <p>๑๒) มีปัญหาเนื่องจากแนวทางการปฏิบัติของแต่ละท้องที่ไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ทำให้เกิดคำถามจากผู้ยื่นขออนุญาตในเชิงเปรียบเทียบว่าบางท้องที่อนุญาตได้แต่บางท้องที่ไม่อนุญาต</p> <p>๑๓) บางกรณีเจ้าหน้าที่อนุโลมให้ผู้ที่ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ทำการโฆษณาโดยไม่ต้องมาขออนุญาต เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นผู้ที่รู้จักคุ้นเคยกัน จึงไม่ค่อยจะมีการมาขออนุญาต และคิดว่าบางอย่างเป็นการจัดงานหรือใช้เสียงในงานเล็ก ๆ น้อย ๆ</p> <p>๑๔) กฎหมายฉบับนี้ยังขาดความชัดเจนในแง่ของรายละเอียดการใช้เสียง/การใช้เครื่องขยายเสียง ใช้คำที่กว้าง ต้องตีความต้องใช้ดุลพินิจส่วนตัวของผู้อนุญาตอยู่มาก</p> <p>๑๕) ผู้ใช้กฎหมายไม่ทราบแนวทางในการปฏิบัติตามระเบียบกฎหมาย และในส่วนของพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ทราบว่าตนเองมีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขและออกใบอนุญาต</p> <p>๑๖) ควรกำหนดหลักเกณฑ์การบังคับใช้กฎหมายในแต่ละกรณีให้ชัดเจน เช่น งานบุญงานแต่ง งานดนตรี งานการกุศล หรือแม้แต่รถแห่ขายของ เป็นต้น</p> <p>๑๗) ปัญหาข้อยกเว้นตามมาตรา ๘ (๓) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ ที่ตัวบทกำหนดเฉพาะการหาเสียงเพื่อประโยชน์แก่</p>	

กฎหมายฉบับนี้มีปัญหาและอุปสรรค ในการบังคับใช้กฎหมาย	กฎหมายฉบับนี้ไม่มีปัญหาและอุปสรรค ในการบังคับใช้กฎหมาย
<p>เลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิกสภาเทศบาล แต่ไม่ครอบคลุม การเลือกตั้งขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้บริหารท้องถิ่นหรือองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นประเภทอื่นที่อาจมีในอนาคต</p> <p>๑๘) ควรแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๘ (๔) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้ เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยเพิ่มเติม คำว่า “ผู้บริหารท้องถิ่น” และ “สมาชิกสภา องค์การบริหารส่วนตำบล” เข้าไปในข้อยกเว้นด้วย</p> <p>๑๙) ประชาชนในบางพื้นที่ยังไม่เข้าใจในการ ทำการโฆษณาโดยใช้ เครื่องขยายเสียง ว่าจะต้องมาขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ก่อน</p> <p>๒๐) ควรปรับค่าธรรมเนียมให้สอดคล้องกับ ประเภทเครื่องเสียง หรือกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>๒๑) การอนุญาตใช้เสียง ไม่ควรเกิน ๒๑.๐๐ นาฬิกา ยกเว้นสถานบริการ หรือสถานบันเทิง</p> <p>๒๒) กฎหมายฉบับนี้ไม่ครอบคลุมการใช้เสียง กับทุกกรณี เช่น รถแห่</p> <p>๒๓) ขาดความชัดเจนในการปฏิบัติงาน เนื่องจากกฎหมายให้อำนาจผู้ที่ทำการโฆษณา โดยใช้เครื่องขยายเสียงโดยไม่จำกัดเวลา</p>	

(๔) ท่านเห็นว่าการใช้ระบบอนุญาต ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ และโทษอาญาในกฎหมายนี้ ยังมีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร

หน่วยงานของรัฐ/เจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๒๓๑ ท่าน โดยเห็นว่า

(๔.๑) การใช้ระบบอนุญาต

(๔.๑.๑) ยังมีความเหมาะสม จำนวน ๑๕๑ ท่าน คิดเป็น ๖๕.๓๖ เปอร์เซ็นต์

(๔.๑.๒) ไม่มีความเหมาะสม จำนวน ๓๐ ท่าน คิดเป็น ๑๒.๙๘ เปอร์เซ็นต์

(๔.๒) การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่

(๔.๒.๑) ยังมีความเหมาะสม จำนวน ๑๔๙ ท่าน คิดเป็น ๖๔.๕๐ เปอร์เซ็นต์

(๔.๒.๒) ไม่มีความเหมาะสม จำนวน ๓๑ ท่าน คิดเป็น ๑๓.๔๑ เปอร์เซ็นต์

(๔.๓) โทษอาญา

(๔.๓.๑) ยังมีความเหมาะสม จำนวน ๑๕๓ ท่าน คิดเป็น ๖๖.๒๓ เปอร์เซ็นต์

(๔.๓.๒) ไม่มีความเหมาะสม จำนวน ๔๑ ท่าน คิดเป็น ๑๗.๗๔ เปอร์เซ็นต์
 (๔.๔) แสดงความคิดเห็นไม่ชัดเจน จำนวน ๑ ท่าน คิดเป็น ๐.๔๓ เปอร์เซ็นต์

การใช้ระบบอนุญาต ไม่มีความเหมาะสม	การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ ไม่มีความเหมาะสม	โทษอาญาไม่มีความเหมาะสม
<p>๑) ระบบอนุญาตมีขั้นตอนค่อนข้างมากซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อประชาชนที่ไม่ได้รับความสะดวกและอาจก่อให้เกิดความไม่สุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานผู้เกี่ยวข้องกับการอนุญาต</p> <p>๒) ไม่ชัดเจนในเรื่องของการบังคับใช้กฎหมายว่าเป็นอำนาจหน้าที่ของฝ่ายใดระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง โดยเฉพาะในเรื่องของการใช้เครื่องขยายเสียงเคลื่อนที่</p> <p>๓) การที่ประชาชนต้องไปขอความเห็นจากทางสถานีตำรวจในพื้นที่ และนำมายื่นขออนุญาตที่สำนักงานเขตหรือที่อำเภอ ย่อมเป็นการเพิ่มภาระให้ประชาชนเป็นอย่างมาก จึงควรจัดให้มีการพิจารณาเบ็ดเสร็จในที่เดียว</p> <p>๔) การอนุญาตควรให้เจ้าหน้าที่ที่ใกล้ชิดในพื้นที่เป็นผู้อนุญาตมากกว่า เพราะการตรวจสอบกรณีมีปัญหาการบังคับใช้จะสะดวกกว่า</p> <p>๕) ควรมีการกำหนดเวลาที่ชัดเจน เช่น ไม่เกิน ๒๒.๐๐ นาฬิกา หรือระหว่างเวลา ๐๖.๐๐ - ๒๒.๐๐ นาฬิกา</p>	<p>๑) การใช้ดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการควบคุมไม่ให้เกิดการโฆษณาโดยผิดเงื่อนไขในใบอนุญาตควรมีความยืดหยุ่นบ้างในบางกรณี เช่น ไม่ใช่สั่งให้หยุดโฆษณาตรงตามเวลา มากจนเกินไป อาจถูกประชาชนดำเนินคดี</p> <p>๒) การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่อาจก่อให้เกิดปัญหาการร้องเรียนเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติเสียเอง หากไม่มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน</p> <p>๓) ควรมีการกำหนดข้อห้ามให้ชัดเจนสำหรับผู้ขออนุญาตว่าเรื่องใดสามารถขออนุญาตได้ และเรื่องใดไม่สามารถขออนุญาตได้ เพื่อตัดดุลพินิจของเจ้าหน้าที่</p> <p>๔) การไม่กำหนดดุลพินิจให้ชัดเจน อาจส่งผลให้เกิดการเลือกปฏิบัติได้ และควรเพิ่มความชัดเจนในบทบัญญัติแห่งกฎหมาย</p> <p>๕) ควรกำหนดแนวทางให้ชัดเจน เพื่อให้การใช้ดุลพินิจของแต่ละที่ไม่แตกต่างกัน</p>	<p>๑) บทลงโทษควรกำหนดให้สูงขึ้นกว่าเดิม ผู้ฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่งตามมาตรา ๖ ควรมีทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ เช่น จำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท เนื่องจากถ้าโทษไม่รุนแรง ประชาชนจะไม่สนใจปฏิบัติตามที่เจ้าพนักงานสั่งและไม่มาขออนุญาต เพียงแต่จ่ายค่าปรับไม่เกินสองร้อยก็สามารถใช้เสียงได้</p> <p>๒) โทษปรับตามมาตรา ๙ ที่กำหนดว่า ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔ มาตรา ๕ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่งตามความในมาตรา ๖ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาทนั้น เห็นควรเปลี่ยนเป็นปรับไม่เกินห้าพันบาท</p> <p>๓) มาตรา ๗ ที่กำหนดให้การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงจะต้องโฆษณาเป็นภาษาไทย ซึ่งหากผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ควรเปลี่ยนเป็นโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ</p>

การใช้ระบบอนุญาต ไม่มีความเหมาะสม	การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ ไม่มีความเหมาะสม	โทษอาญาไม่มีความเหมาะสม
<p>๖) ควรกำหนดหลักเกณฑ์ให้ชัดเจนว่า กิจกรรมแต่ละประเภท ต้องมีเงื่อนไขในการอนุญาตอย่างไรบ้าง</p> <p>๗) ระบบการอนุญาต ควรกำหนดให้อยู่ในระดับต่ำบลดด้วย เช่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นร่วมกับกำนันในพื้นที่</p> <p>๘) ควรใช้ระบบจดทะเบียน</p> <p>๙) ควรปรับปรุงขั้นตอนการขออนุญาตในส่วนที่ต้องใช้ความเห็นของเจ้าพนักงานตำรวจประกอบการพิจารณาอนุญาต</p>		<p>๔) โทษอาญา ถ้ามีควรแบ่งหลักเกณฑ์ ดังนี้ หากเป็นการปลุกระดม สร้างความวุ่นวายในสังคม ให้มีการกำหนดโทษอาญาได้ แต่หากเป็นเพียงงานบุญ งานเร่ขายของ ไม่ควรกำหนดโทษอาญา</p> <p>๕) เนื่องจากที่ผ่านมาบทกำหนดโทษทางอาญาค่อนข้างเบา ควรคิดหามาตรการอื่นควบคู่ด้วย เช่น หากฝ่าฝืนก็ครั้ง แสดงว่าเป็นการไม่เคารพกฎหมายต่อไปห้ามจัดกิจกรรมอีกสำหรับบุคคลนั้น</p> <p>๖) ควรมีผู้ตรวจสอบการลงโทษทางอาญาของหน่วยงานของรัฐ</p>

(๕) ท่านเห็นว่าสมควรยกเลิก แก้ไข ปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้หรือไม่ อย่างไร

หน่วยงานของรัฐ/เจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๒๓๑ ท่าน

โดยเห็นว่า

(๕.๑) การยกเลิกกฎหมาย

(๕.๑.๑) สมควร จำนวน ๑๒ ท่าน คิดเป็น ๕.๑๙ เปอร์เซ็นต์

(๕.๑.๒) ไม่สมควร จำนวน ๘๕ ท่าน คิดเป็น ๓๖.๗๙ เปอร์เซ็นต์

(๕.๒) การแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย

(๕.๒.๑) ควรแก้ไขปรับปรุง จำนวน ๑๑๒ ท่าน คิดเป็น ๔๘.๕๘ เปอร์เซ็นต์

(๕.๒.๒) ไม่สมควรแก้ไขปรับปรุง จำนวน ๕๒ ท่าน คิดเป็น ๒๒.๕๑ เปอร์เซ็นต์

(๕.๓) แสดงความคิดเห็นไม่ชัดเจน จำนวน ๖ ท่าน คิดเป็น ๒.๕๙ เปอร์เซ็นต์

(๕.๔) ไม่แสดงความคิดเห็น จำนวน ๒๔ ท่าน คิดเป็น ๑๐.๓๘ เปอร์เซ็นต์

โดยสรุปแล้วหน่วยงานของรัฐ/เจ้าหน้าที่ของรัฐ เห็นว่าควรปรับปรุงแก้ไขใน ๗ ประเด็นดังต่อไปนี้

๑) ควรแก้ไขเนื้อหาของกฎหมายให้มีความทันสมัย เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน และควรเป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจราชการส่วนท้องถิ่นดำเนินการพิจารณาอนุญาต เพราะการโฆษณาโดยใช้เสียงส่วนใหญ่เกิดในชุมชนเมืองซึ่งมีหน่วยราชการที่ใกล้ชิดคือราชการส่วนท้องถิ่น อีกทั้งอำเภอเป็นหน่วยปกครองที่มีขนาดใหญ่ในระดับหนึ่งและพื้นที่กว้างขวางและมีเจ้าหน้าที่น้อย ส่งผลให้ยากที่จะตรวจสอบได้ทันทั่วถึง

๒) จากสภาวะการณ์ในปัจจุบัน ประเทศไทยมีประชากรจากหลากหลายประเทศ เข้ามาประกอบอาชีพต่าง ๆ จึงเห็นควรแก้ไขมาตรา ๗ ที่กำหนดว่า “การโฆษณาโดยใช้เครื่อง ขยายเสียงจะต้องโฆษณาเป็นภาษาไทยเท่านั้น” เปลี่ยนเป็นให้สามารถโฆษณาเป็นภาษาสากล หรือภาษาอังกฤษได้ โดยต้องนำเสนอเนื้อหาการโฆษณาที่เป็นภาษาต่างประเทศพร้อมคำแปล ประกอบการขอรับใบอนุญาตด้วย

๓) ควรกำหนดระดับเสียงให้ชัดเจน เช่น ดังไม่เกินกี่เดซิเบล และจัดสรร เครื่องวัดระดับเสียงให้อำเภอทุกแห่ง เพื่อเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย

๔) แก้ไขปรับปรุงในเรื่องค่าธรรมเนียมที่น้อยเกินไป ไม่สอดคล้องกับสภาวะการณ์ และเศรษฐกิจในปัจจุบัน และไม่คุ้มค่างบค่าใช้จ่ายของภาครัฐ

๕) แก้ไขให้ประชาชนสามารถยื่นคำขออนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง เพียงหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง เช่น ในพื้นที่กรุงเทพมหานครให้สำนักงานเขต หรือสถานีตำรวจ ท้องที่ เพื่อลดภาระการเดินทางของประชาชน และค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปกลับระหว่าง สำนักงานเขตและสถานีตำรวจท้องที่

๖) ควรปรับปรุงบทลงโทษให้มีอัตราที่สูงขึ้น เพื่อป้องกันการกระทำความผิดให้ดียิ่งขึ้น และในแบบฟอร์มการขออนุญาตควรมีข้อแนะนำคำอธิบายเกี่ยวกับการป้องกัน COVID - 19 ในการจัดงานรูปแบบต่าง ๆ

๗) ควรกำหนดเงื่อนไขระยะเวลาในการขออนุญาตใช้เครื่องขยายเสียงให้ชัดเจน

(๖) ข้อเสนอแนะอื่นๆ

๖.๑ แม้สถานที่ราชการ โรงเรียน โรงพยาบาล ส่วนใหญ่ต้องการความสงบ แต่ในขณะเดียวกันบางครั้งประชาชนใช้วัดเป็นสถานที่จัดงาน และใช้เสียงดังกว่าทุกแห่ง ซึ่งก็เป็นความประสงค์ของเจ้าของสถานที่หรือเจ้าอาวาส ดังนั้น การจะห้ามไม่ให้ใช้เสียงดังในวัด จึงขัดต่อความเป็นจริงในปัจจุบัน

๖.๒ การกระทำผิดของบุคคล การบังคับใช้กฎหมาย เจ้าหน้าที่ของรัฐ ของหน่วยงานทั้งฝ่ายปกครองและตำรวจต้องใช้ดุลพินิจในการพิจารณาอนุญาตที่แตกต่างกัน โดยคำนึงถึงประเพณีและวิถีชีวิตของชุมชน สังคมเมือง การประชาสัมพันธ์ที่ดีอาจเป็นส่วนหนึ่ง ที่ทำให้ประชาชนและส่วนรวมมีความรับผิดชอบ มีจิตสำนึกที่ถูกต้อง

๖.๓ ควรมีข้อสั่งการให้แต่ละท้องที่ดำเนินการในการอนุญาตให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันอย่างชัดเจน

๖.๔ การขออนุญาตใช้เสียงที่เป็นไปในลักษณะคอนเสิร์ต รถแห่ รถแห่ดนตรีสด ซึ่งมีขบวนแห่ไปตามถนน ควรมีข้อสั่งการเกี่ยวกับการอนุญาตใช้พื้นที่ถนนที่ชัดเจน

๖.๕ การโฆษณาแบบเคลื่อนที่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ให้ขออนุญาตที่กองบังคับการ ตำรวจนครบาล เพื่อลดภาระการเดินทางของประชาชนที่ต้องขออนุญาต ในทุก ๆ สถานีตำรวจที่ มีรถโฆษณาวิ่งผ่าน เนื่องจากบางรายต้องขอลอนุญาต ๓-๔ สถานีในถนนเส้นเดียวกัน

๖.๖ ควรมีการทำประชามติของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่เขต เจ้าหน้าที่เทศบาล ผู้ประกอบมหรสพต่าง ๆ ที่ต้องใช้เครื่องขยายเสียง เพื่อร่วมกัน ปรับปรุงกฎหมายให้เป็นปัจจุบัน

๖.๗ เปิดกว้างให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถออกข้อบังคับ เทศบัญญัติ และกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการอนุญาตไม่เกินฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท

๖.๘ เนื่องจากสถานการณ์ปัจจุบัน ได้มีการจัดกิจกรรมใช้เสียงเป็นจำนวนมาก เช่น การจัดงานตามประเพณี งานมงคลต่าง ๆ เห็นควรกำหนดมาตรการบังคับให้สอดคล้องกับแต่ละพื้นที่

๖.๙ ควรมีบทบัญญัติเพิ่มเติมในเรื่องการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ว่าต้องไม่เป็นการสร้างปัญหาการจราจรติดขัดทางถนน

๖.๑๐ มีการขอใช้เครื่องขยายเสียงประกอบการขายสุรา แต่พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ มิได้กำหนดให้ตรวจสอบใบอนุญาตขายสุร่าว่ามีหรือไม่

๖.๑๑ กรณีจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ควรให้อำเภอเป็นผู้อนุญาตและใบอนุญาตสามารถใช้ครอบคลุมทุกตำบล และเขตเทศบาล

๖.๑๒ กฎหมายไม่ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเท่าที่ควรตามหลักการกระจายอำนาจ

๖.๑๓ การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ ควรใช้บังคับสำหรับการปลุกกระดมหรือพฤติการณ์ที่เป็นการสร้างความรำคาญให้แก่ประชาชนเท่านั้น ส่วนกรณีอื่น ๆ ให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญาใช้บังคับ

๖.๑๔ กำหนดคุณสมบัติผู้จะขออนุญาตใช้เครื่องขยายเสียงให้ชัดเจนและเหมาะสมกับประเภทของการจัดงาน

๒) ผลการรับฟังความคิดเห็นเพื่อใช้ประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ (กลุ่มเป้าหมาย: ประชาชน/ผู้ประกอบการ) จำนวนทั้งหมด ๑๗๕ ท่าน สรุปผลได้ดังนี้

(๑) ท่านเห็นว่า กฎหมายฉบับนี้ยังมีประโยชน์แก่ประชาชนหรือไม่ อย่างไร

ประชาชน/ผู้ประกอบการ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑๗๕ ท่าน โดยเห็นว่า

(๑.๑) กฎหมายฉบับนี้เป็นประโยชน์แก่ประชาชน จำนวน ๑๖๗ ท่าน คิดเป็น ๙๕.๕๒ เปอร์เซ็นต์

(๑.๒) กฎหมายฉบับนี้ไม่เป็นประโยชน์แก่ประชาชน จำนวน ๑ ท่าน คิดเป็น ๐.๕๗ เปอร์เซ็นต์

(๑.๓) ไม่แสดงความคิดเห็น จำนวน ๖ ท่าน คิดเป็น ๓.๔๒ เปอร์เซ็นต์

(๑.๔) แสดงความเห็นไม่ชัดเจน จำนวน ๑ ท่าน คิดเป็น ๐.๕๗ เปอร์เซ็นต์

เห็นประโยชน์	ไม่เป็นประโยชน์
๑) หากประชาชนบางกลุ่มใช้เสียงมากเกินไปต่อการได้ยิน ย่อมมีผลต่อสุขภาพของประชาชน	๑) เนื่องจากไม่มีการบังคับใช้อย่างจริงจัง
๒) สามารถควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียงให้เป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อยเหมาะสมเพื่อป้องกันมิให้มีการใช้เครื่องขยายเสียง	

เป็นประโยชน์	ไม่เป็นประโยชน์
<p>จนเกินระดับที่ควรอันจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชน</p> <p>๓) เป็นประโยชน์ แต่ต้องการให้มีการควบคุมการใช้เครื่องเสียงเพิ่มเติม อาทิเช่น การเปิดเครื่องเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน เช่น คาราโอเกะร้านซ่อมเครื่องเสียงสองเครื่องเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน การตั้งวงสุราแล้วร้องเพลงเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน และควรเพิ่มบทลงโทษ</p> <p>๔) เป็นประโยชน์เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ควบคุมการใช้เสียง โดยเฉพาะสถานที่ทั้งหลายควรงดเว้นการใช้เสียงไม่ว่าจะด้วยกรณีใด ๆ ก็ตาม และถึงใช้ได้ก็ไม่ควรดังมากจนรบกวนคนในละแวกนั้น</p> <p>๕) ควรแก้ไขเรื่องการใช้ภาษาต่างประเทศตามมาตรา ๗</p> <p>๖) กฎหมายฉบับนี้ช่วยแก้ปัญหาการก่อกมลพิษทางเสียง</p> <p>๗) กฎหมายฉบับนี้มีประโยชน์ เนื่องจากการควบคุมการใช้เสียงใกล้สถานพยาบาล โรงเรียน ศาล และสถานที่ที่ต้องการใช้ความสงบ</p>	

(๒) ท่านเห็นว่ากฎหมายนี้ก่อให้เกิดผลดังต่อไปนี้หรือไม่ อย่างไร เช่น เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพของประชาชน หรือลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรม หรือเป็นอุปสรรคต่อการแข่งขันหรือการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ หรือเป็นการพัฒนากฎหมายให้สอดคล้องกับหลักสากลและพันธกรณีระหว่างประเทศ หรือมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมหรือสุขภาพ หรือผลกระทบต่อที่สำคัญประชาชน/ผู้ประกอบการ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑๗๕ ท่าน โดยเห็นว่า

(๒.๑) กฎหมายฉบับนี้มีผลกระทบดังที่กล่าวข้างต้น จำนวน ๔๐ ท่าน คิดเป็น ๒๒.๘๕ เปอร์เซ็นต์

(๒.๒) กฎหมายฉบับนี้ไม่มีผลกระทบดังที่กล่าวข้างต้น จำนวน ๑๓๐ ท่าน คิดเป็น ๖๘.๕๗ เปอร์เซ็นต์

(๒.๓) คำตอบไม่ชัดเจน จำนวน ๙ ท่าน คิดเป็น ๕.๑๔ เปอร์เซ็นต์

(๒.๔) ไม่แสดงความคิดเห็น จำนวน ๖ ท่าน คิดเป็น ๓.๔๒ เปอร์เซ็นต์

มีผลกระทบ	ไม่มีผลกระทบแต่อย่างไร
<p>๑) เป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ เนื่องจากการประกอบอาชีพบางชนิดต้องใช้เครื่องขยายเสียงเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ อาทิเช่น รถขายสินค้า อาชีพที่ใช้เครื่องเสียงประกอบ เช่น รถแห่หมอลำ เป็นต้น</p> <p>๒) แม้มีการอนุญาตให้ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงโดยพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่การใช้เสียงก็ยังสร้างผลกระทบทั้งต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของผู้ที่อยู่ใกล้เคียง</p> <p>๓) เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตต่อกลุ่มผู้นับถือศาสนาบางกลุ่ม</p>	<p>๑) เนื่องจากเชื่อมั่นว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงเพื่อประโยชน์ของประชาชน</p> <p>๒) ไม่เป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิต แต่อย่างไรก็ตาม หากมีการแข่งขันทางโฆษณาสูง เห็นควรบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด เพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจ</p>

(๓) ท่านเห็นว่าการใช้ระบบอนุญาต ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ และโทษอาญา ในกฎหมายนี้ ยังมีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร

ประชาชน/ผู้ประกอบการ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑๗๕ ท่าน โดยเห็นว่า

(๓.๑) การใช้ระบบอนุญาต

(๓.๑.๑) ยังมีความเหมาะสม จำนวน ๑๔๓ ท่าน คิดเป็น ๘๑.๗๑ เปอร์เซ็นต์

(๓.๑.๒) ไม่มีความเหมาะสม จำนวน ๑๐ ท่าน คิดเป็น ๕.๗๑ เปอร์เซ็นต์

(๓.๒) การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่

(๕.๒.๑) ยังมีความเหมาะสม จำนวน ๑๔๓ ท่าน คิดเป็น ๘๑.๗๑ เปอร์เซ็นต์

(๕.๒.๒) ไม่มีความเหมาะสม จำนวน ๑๕ ท่าน คิดเป็น ๘.๕๗ เปอร์เซ็นต์

(๓.๓) โทษอาญา

(๕.๓.๑) ยังมีความเหมาะสม จำนวน ๑๔๑ ท่าน คิดเป็น ๘๐.๕๗ เปอร์เซ็นต์

(๕.๓.๒) ไม่มีความเหมาะสม จำนวน ๑๓ ท่าน คิดเป็น ๗.๔๒ เปอร์เซ็นต์

(๓.๔) แสดงความคิดเห็นไม่ชัดเจน จำนวน ๗ ท่าน คิดเป็น ๔ เปอร์เซ็นต์

การใช้ระบบอนุญาตไม่มี ความเหมาะสม	การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ ไม่มีความเหมาะสม	โทษอาญา ไม่มีความเหมาะสม	ความเห็นอื่นๆ
	<p>๑) ในบางกรณี การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่อาจไม่ เป็นผลดี เนื่องจากเป็นเรื่อง ความรู้ ความเข้าใจใน กฎหมายและประสบการณ์ ความเชี่ยวชาญของ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจแต่ละคน</p>	<p>๑) โทษอาญาควรปรับปรุง ให้มีความเหมาะสม กับสภาพสังคมและ เศรษฐกิจในปัจจุบัน</p>	<p>ประชาชนเห็นว่าระบบ อนุญาตมีความเหมาะสม เนื่องจาก</p> <p>๑) เจ้าหน้าที่สามารถควบคุม การใช้เครื่องขยายเสียงที่ ยาวงจะตั้งเกินไป หรือ</p>

การใช้ระบบ อนุญาตไม่มี ความเหมาะสม	การใช้ดุลพินิจของ เจ้าหน้าที่ ไม่มีความเหมาะสม	โทษอาญา ไม่มีความเหมาะสม	ความเห็นอื่นๆ
	<p>๒) ไม่ควรใช้ระบบดุลพินิจในการพิจารณา เนื่องจากผู้เดือดร้อนจากการใช้เสียงคือเพื่อนบ้าน ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ผู้อนุญาต และควรมีกฎหมายที่กำหนดชัดเจนเลยว่า เครื่องกระจายเสียงต้องอยู่ห่างจากบ้านอื่นกี่เมตร, ใช้เสียงได้กี่ เดซิเบล, ใช้เครื่องขยายเสียงได้ถึงกี่โมง และควรให้ผู้ที่ต้องการขอใช้เสียงขออนุญาตจากเพื่อนบ้านโดยมีลายมือชื่อของเพื่อนบ้านแนบมาด้วย</p> <p>๓) ควรมีกฎเกณฑ์ในการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ที่แน่นอน เพราะการใช้ระบบการอนุญาตโดยใช้ดุลพินิจ ย่อมก่อให้เกิดปัญหาด้านการตีความเพื่อใช้ดุลพินิจในการอนุญาต ซึ่งเป็นที่มาของความเหลื่อมล้ำและความไม่เป็นธรรม</p> <p>๔) บางกรณีก็ควรจะมีข้อยกเว้นในการใช้ดุลพินิจโดยไม่เคร่งครัดจนเกินไป ขึ้นอยู่กับประเภทของงาน</p> <p>๕) ไม่ควรกำหนดให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจใช้ดุลพินิจในการอนุญาตให้ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง แต่ควรกำหนดแนวทางการอนุญาตในแต่ละกิจกรรมให้ชัดเจน</p>		<p>ควบคุมการเปิดปิดเครื่องขยายเสียง</p> <p>๒) ระบบอนุญาตมีแนวทางที่กำหนดหลักเกณฑ์อย่างชัดเจน ไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชน</p> <p>๓) มีความเหมาะสม เพราะจะทำให้ผู้ที่โฆษณาอยู่ในขอบเขตที่กำหนด สามารถควบคุมสถานการณ์ได้</p>

(๔) ท่านเคยประสบปัญหาจากการบังคับใช้กฎหมายโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือไม่
อย่างไร

ประชาชน/ผู้ประกอบการ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑๗๕ ท่าน
โดยเห็นว่า

- (๔.๑) เคยประสบปัญหา เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑๑ ท่าน คิดเป็น ๖.๒๘ เปอร์เซ็นต์
- (๔.๒) ไม่เคยประสบปัญหา เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑๖๑ ท่าน คิดเป็น ๙๒ เปอร์เซ็นต์
- (๔.๓) ไม่แสดงความคิดเห็น เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๓ ท่าน คิดเป็น ๑.๗๑ เปอร์เซ็นต์

เคยประสบปัญหา	ไม่เคยประสบปัญหา
๑) เนื่องจากเพื่อนบ้านเคยขออนุญาต ใช้เสียง และเจ้าหน้าที่เทศบาลลงนาม อนุญาตโดยไม่พิจารณาถึงความเดือดร้อนที่ ผู้อื่นจะได้รับ ทำให้บ้านเรือนใกล้เคียง และคอนโดข้าง ๆ ได้รับความเดือดร้อน จากเสียงจนต้องแจ้งตำรวจหลายครั้ง ๒) เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ค่อยรับฟังเสียง ของประชาชน ๓) การบังคับใช้ไม่ค่อยได้ผลมากนัก	๑) ไม่เคย แต่ควรให้ความรู้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่บังคับใช้กฎหมายให้มีความรู้ในดับทกฎหมาย และเข้าใจหน้าที่ของผู้บังคับใช้กฎหมายให้ ถ่องแท้ เพื่อลดปัญหาและความผิดพลาด ในเรื่องของการบังคับใช้กฎหมาย

(๕) ท่านเห็นว่าควรยกเลิก แก้ไข ปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้หรือไม่ อย่างไร

ประชาชน/ผู้ประกอบการ ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑๗๕ ท่าน
โดยเห็นว่า

- (๕.๑) การยกเลิกกฎหมาย
  - (๕.๑.๑) สมควร จำนวน ๔ ท่าน คิดเป็น ๒.๒๘ เปอร์เซ็นต์
  - (๕.๑.๒) ไม่สมควร จำนวน ๙๗ ท่าน คิดเป็น ๕๕.๔๒ เปอร์เซ็นต์
- (๕.๒) การแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย
  - (๕.๒.๑) ควรแก้ไขปรับปรุง จำนวน ๔๙ ท่าน คิดเป็น ๒๘ เปอร์เซ็นต์
  - (๕.๒.๒) ไม่สมควรแก้ไขปรับปรุง จำนวน ๖๒ ท่าน คิดเป็น ๓๕.๔๒ เปอร์เซ็นต์
- (๕.๓) แสดงความคิดเห็นไม่ชัดเจน จำนวน ๑๘ ท่าน คิดเป็น ๑๐.๒๘ เปอร์เซ็นต์
- (๕.๔) ไม่แสดงความคิดเห็น จำนวน ๒ ท่าน คิดเป็น ๑.๑๔ เปอร์เซ็นต์

โดยสรุปแล้วประชาชน/ผู้ประกอบการ เห็นว่าควรปรับปรุงแก้ไขใน ๑๐ ประเด็น
ดังต่อไปนี้

๑) ไม่ควรยกเลิก แต่ควรแก้ไขให้เป็นปัจจุบัน กล่าวคือ บทบัญญัติมาตรา ๗
ไม่ควรกำหนดให้โฆษณาเป็นภาษาไทยได้เพียงอย่างเดียว เพราะอาจเป็นการไม่เป็นธรรมในการ
ใช้ภาษา และก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำในสังคมได้ เนื่องจากในปัจจุบันประเทศไทยเป็นประเทศที่มี
เสรีทางการค้าและทางเศรษฐกิจ ดังนั้น การใช้ภาษาที่มีความหลากหลายจึงจำเป็น แต่อย่างไร
ก็ตาม หากกลัวว่าจะเกิดการใช้ภาษาเพื่อแทรกแซงต่อความมั่นคงของประเทศ พระราชบัญญัติ

ควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ อาจกำหนดมาตรการขึ้นมาเพื่อควบคุมเพิ่มเติม ในกรณีที่ใช้ภาษาอื่นร่วมด้วยในการโฆษณาโดยใช้เสียงก็ได้

๒) ควรกำหนดว่าการใช้เสียงต้องอยู่ห่างจากบ้านคนอื่นอย่างน้อยกี่เมตร, ใช้เสียงได้กี่เดซิเบล เป็นเวลาที่ชั่วโมง และควรให้เพื่อนบ้านที่ต้องทนปัญหานี้เห็นชอบ และนำเอกสารทั้งหมดมาประกอบการพิจารณาของเทศบาล

๓) ควรมีบทลงโทษที่มากกว่านี้หากผู้ขอใช้เสียงไม่ทำตามกฎระเบียบที่ตั้งไว้ เนื่องจากประชาชนไม่หวังเกรงต่อกฎหมาย

๔) หากมีเหตุสมควร เจ้าหน้าที่ควรพิจารณาให้ใช้เครื่องขยายเสียงภายในบริเวณสถานที่วัดหรือโรงเรียน เป็นต้น อีกทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐต้องฟังเสียงความต้องการของประชาชนโดยรอบด้วย

๕) เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการปรับปรุงกฎหมายให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน

๖) ควรแก้ไขค่าธรรมเนียมในการอนุญาต ให้เหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงของค่าเงินในปัจจุบัน

๗) ควรเพิ่มมาตรการใช้เสียงในเขตชุมชน บ้านเรือน เช่น งดใช้เสียงดังหลังเวลา ๒๑.๐๐ นาฬิกา เป็นต้น

๘) ควรมีการกำหนดระดับเสียงที่ชัดเจน ระยะเวลา และคำพูดที่อาจทำให้ประชาชนได้รับผลกระทบ

๙) ควรกำหนดให้ข้าราชการในท้องถิ่นตั้งแต่ระดับปฏิบัติงาน ชำนาญงาน หรือปฏิบัติการขึ้นไปเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ร่วมด้วย

๑๐) เห็นควรแก้ไขระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้องและการพิจารณาออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ซึ่งได้กำหนดในเรื่องสถานที่ห้ามอนุญาตและห้ามใช้เสียงโฆษณาในระยะใกล้กว่า ๑๐๐ เมตร จากบริเวณสถานที่ใดสถานที่หนึ่งในข้อ ๕ ได้แก่ โรงพยาบาล วัดหรือสถานที่บำเพ็ญศาสนกิจ และทางแยกที่มีการสัญจรไปมาคับคั่งอยู่เป็นปกติ โดยแก้ไขในเรื่องระยะทาง ๑๐๐ เมตร ให้มีระยะทางมากขึ้น

(๖) ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

๖.๑ ควรยกเลิกการใช้ดุลพินิจในการอนุญาตของเจ้าหน้าที่ เพราะเจ้าหน้าที่ไม่ได้เป็นผู้เดือดร้อน แต่ผู้ใช้เสียงและประชาชนเป็นผู้เดือดร้อน ดังนั้น จึงควรขออนุญาตจากเพื่อนบ้านและนำมายื่นพิจารณาในการขอใช้เสียงแต่ละครั้งด้วย และควรเพิ่มบทลงโทษผู้ที่ใช้เสียงก่อความรำคาญมากกว่านี้ เพราะผู้ที่เดือดร้อนจริง ๆ คือเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะเด็กวัยเรียนที่ต้องใช้สมาธิ คนแก่ ผู้ป่วย และผู้ที่มีความจำเป็นอื่น ๆ

๖.๒ การขอใช้เครื่องขยายเสียง เจ้าหน้าที่ควรใช้ดุลพินิจในการอนุญาตใช้เสียงอย่างมาก กล่าวคือ ต้องพิจารณาว่าเรื่องใดควรอนุญาตหรือควรผ่อนปรน เนื่องจากบางงานก็เพียงแต่ต้องการความสนุกสนาน ก็ควรอนุญาต และพิจารณาตามสมควรไป

๖.๓ กฎหมายต้องควบคุมการใช้เสียงที่มีความดังเข้าข่ายสร้างความรำคาญในสังคม เช่น รถแห่ เป็นต้น ซึ่งเป็นต้นเหตุให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยของสังคม เช่น ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท การมั่วสุม ยาเสพติด เป็นต้น

๖.๔ ให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง เน้นย้ำการใช้เสียงในสถานที่ที่ต้องห้ามใช้เสียงอย่างเคร่งครัด เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่ ยังไม่รับทราบในข้อนี้

๖.๕ อยากให้มีการควบคุมและออกกฎหมายบังคับใช้กับรถแห่เคลื่อนที่

๖.๖ ควรเพิ่มโทษการใช้เครื่องเสียงรบกวนเพื่อนบ้านเพื่อป้องกันการทะเลาะวิวาท

๖.๗ หากเป็นการใช้เสียงภายในหมู่บ้าน ผู้นำหรือผู้ใหญ่บ้านควรเป็นผู้ร่วม พิจารณาอนุญาตให้ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง

๖.๘ ข้อยกเว้นตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้ เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ ควรแก้ไขเพิ่มเติมโดยรับฟังความคิดเห็นจากชุมชน (ประชาชน) ด้วย

๒๐. ได้นำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมายของกฎหมายฉบับนี้ (ถ้ามี) มาประกอบการพิจารณาด้วยแล้วหรือไม่

ไม่มี

๒๑. หน่วยงานได้

๒๑.๑ ออกกฎหรือดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ เพื่อที่ประชาชน จะสามารถปฏิบัติตามกฎหมายหรือได้รับสิทธิประโยชน์จากกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอาศัยอำนาจตามความ ในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนด ระเบียบปฏิบัติในการยื่นคำร้องและการพิจารณาออกใบอนุญาตให้ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่อง ขยายเสียง เพื่อที่ประชาชนจะสามารถปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง โดยกำหนดในเรื่อง ดังต่อไปนี้ ได้แก่ วิธีการยื่นคำร้องขอทำการโฆษณา การยื่นคำร้องโดยสภาพซึ่งได้รับมอบฉันทะ โดยถูกต้องจากผู้มีใบอนุญาต การออกใบอนุญาตให้ทำการโฆษณา ข้อกำหนดและประเภทใบอนุญาต สถานที่ห้ามอนุญาตและห้ามใช้เสียงโฆษณา การปฏิบัติภายหลังที่ได้รับอนุญาต และการกำหนด อัตราค่าธรรมเนียม ดังนั้น พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ จึงมีการออกกฎหมายลำดับรองเพื่อที่ประชาชนจะสามารถปฏิบัติตามกฎหมายได้

๒๑.๒ ดำเนินการอื่นเพื่อปฏิบัติตามและบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

ในปัจจุบันตัวแทนผู้ประกอบการสถานบริการ สถานประกอบการที่มีลักษณะคล้าย สถานบริการ รวมถึงผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับการจัดคอนเสิร์ตหรือการแสดง ได้ร้องเรียนและเสนอ ขอร้องต่อคณะกรรมการการปกครอง สมาชิกผู้แทนราษฎร กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดแต่ละจังหวัด ใช้ดุลพินิจไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกันในการอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้จัดคอนเสิร์ตหรือการแสดง ในสถานที่ที่มีใช้สถานบริการ หรือสถานประกอบการที่มีลักษณะคล้ายสถานบริการ ในการนี้ คณะกรรมการการปกครอง สมาชิกผู้แทนราษฎร จึงขอให้กระทรวงมหาดไทยกำหนดแนวทางปฏิบัติ ให้กับผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด ในการอนุญาตจัดคอนเสิร์ตหรือการแสดงในสถานการณ การป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เพื่อให้เป็นแนวทางเดียวกันทุกจังหวัด

ปลัดกระทรวงมหาดไทยในฐานะหัวหน้าผู้รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน ในส่วนที่เกี่ยวกับการสั่งการและประสานกับผู้ว่าราชการจังหวัด ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๔/๒๕๖๓ เรื่อง แต่งตั้งผู้กำกับการปฏิบัติงาน หัวหน้าผู้รับผิดชอบและพนักงานเจ้าหน้าที่ในการแก้ไข สถานการณ์ฉุกเฉิน ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๖๓ ข้อ ๓ (๒) จึงได้แจ้งชักซ้อมความเข้าใจและแนวทาง ปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดคอนเสิร์ตหรือการแสดงในสถานที่ที่มีใช้สถานบริการ หรือสถานประกอบการ

ที่มีลักษณะคล้ายสถานบริการในสถานการณ์การป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๓๐๗/๓/ว ๖๑๑๙ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๓ เพื่อให้เป็นแนวทางเดียวกันทุกจังหวัด

โดยในกรณีมีผู้ประสงค์จะจัดคอนเสิร์ตหรือจัดการแสดงในสถานที่ที่มีใช้สถานบริการหรือสถานประกอบการที่มีลักษณะคล้ายสถานบริการมาขอคำแนะนำในการจัดงาน ขอให้จังหวัดแจ้งให้อำเภอและเทศบาลในพื้นที่มอบหมายเจ้าหน้าที่ให้คำแนะนำแก่ผู้จัดคอนเสิร์ตหรือการแสดงเพื่อรับทราบขั้นตอนปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การขออนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ รวมทั้งมาตรการหรือแนวทางปฏิบัติที่รัฐได้กำหนดขึ้นเพื่อเป็นการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ตามคำสั่งศูนย์บริหารสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด - 19) ที่ ๕/๒๕๖๓ เรื่อง แนวปฏิบัติตามข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๘ (ฉบับที่ ๔) ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๓ ประกอบกับแนวทางปฏิบัติด้านสาธารณสุขตามการผ่อนคลายการบังคับใช้ตามมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 ในระยะที่ ๔ สำหรับการแสดงดนตรี คอนเสิร์ต นาฏศิลป์ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๓ ตามเอกสารข้อปฏิบัติในการจัดคอนเสิร์ตหรือการแสดงในสถานที่ที่มีใช้สถานบริการหรือสถานประกอบการที่มีลักษณะคล้ายสถานบริการในสถานการณ์การป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และให้ผู้จัดคอนเสิร์ตหรือการแสดงลงชื่อรับทราบข้อปฏิบัติดังกล่าว พร้อมทั้งให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัน เวลา สถานที่ที่จัดคอนเสิร์ตหรือการแสดง และข้อมูลการติดต่อกับผู้จัดคอนเสิร์ตหรือการแสดง เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับตรวจสอบการดำเนินการจัดคอนเสิร์ตหรือการแสดงตามอำนาจหน้าที่ และสำเนาเอกสารข้อปฏิบัติดังกล่าวให้ผู้จัดคอนเสิร์ตหรือการแสดงไว้เพื่อเป็นแนวทางในการจัดงานต่อไป

๒๒. ผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย

๒๒.๑ กฎหมายนี้มีการบังคับใช้หรือไม่ อย่างไร

กฎหมายฉบับนี้ยังมีการบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน โดยพิจารณาได้จากสถิติการขออนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงของกรมการปกครอง และสถิติการบังคับใช้กฎหมายของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ดังนี้

กรมการปกครองได้รวบรวมสถิติการขออนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงของทุกอำเภอทั่วประเทศ (ไม่รวมกรุงเทพมหานครและเทศบาล) จากระบบโปรแกรม e-DOPA License ตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ - ๒๕๖๓ มีจำนวนผู้มายื่นคำร้องขออนุญาต รวมจำนวนทั้งสิ้น ๖๓๑,๐๑๔ ฉบับ พนักงานเจ้าหน้าที่ได้พิจารณาออกใบอนุญาต รวมจำนวนทั้งสิ้น ๕๘๐,๔๖๗ ฉบับ สำหรับปี ๒๕๖๔ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๖๔ - วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ มีจำนวนผู้มายื่นคำร้องขออนุญาต รวมจำนวนทั้งสิ้น ๔๑,๔๔๔ ฉบับ พนักงานเจ้าหน้าที่ได้พิจารณาออกใบอนุญาต รวมจำนวนทั้งสิ้น ๔๐,๙๖๗ ฉบับ

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รวบรวมสถิติการบังคับใช้กฎหมายภายในเขตกรุงเทพมหานคร และจังหวัด ทุกจังหวัด ตั้งแต่วันที่ พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๓ สรุปผลได้ดังนี้

๑) สถิติการร้องทุกข์ กรณีประชาชนได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง

๑.๑ กรุงเทพมหานคร รวมจำนวนทั้งสิ้น ๙ คดี

๑.๒ จังหวัด ทุกจังหวัด รวมจำนวนทั้งสิ้น - คดี

๒) สถิติการบังคับใช้กฎหมายตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓

๒.๑ กรุงเทพมหานคร รวมจำนวนทั้งสิ้น ๒๖ คดี

๒.๒ จังหวัด ทุกจังหวัด รวมจำนวนทั้งสิ้น ๔๐ คดี

๓) สถิติการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานในการสั่งผู้ใช้เสียงหรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียง ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓

๓.๑ กรุงเทพมหานคร รวมจำนวนทั้งสิ้น ๗ คดี

๓.๒ จังหวัด ทุกจังหวัด รวมจำนวนทั้งสิ้น ๖๕ คดี

๒๒.๒ หากมีการบังคับใช้ เกิดผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ อย่างไร

เกิดผลสำเร็จตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของกฎหมายที่กำหนดไว้ โดยพิจารณาได้จากสถิติของกรมการปกครอง และสำนักงานตำรวจแห่งชาติดังกล่าวข้างต้น และจากการรับฟังความคิดเห็นเพื่อใช้ประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ ในประเด็นที่ว่า “ท่านเห็นว่า กฎหมายฉบับนี้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนในพื้นที่หรือไม่ อย่างไร” โดยแบ่งเป็น ๒ กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่

๑) กลุ่มเป้าหมาย : หน่วยงานของรัฐ/เจ้าหน้าที่ของรัฐ เห็นว่า กฎหมายฉบับนี้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนในพื้นที่ จำนวน ๒๑๒ ท่าน จากจำนวน ๒๓๑ ท่าน คิดเป็น ๙๑.๗๗ เปอร์เซ็นต์

๒) กลุ่มเป้าหมาย : ประชาชน/ผู้ประกอบการ เห็นว่า กฎหมายฉบับนี้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนในพื้นที่ จำนวน ๑๖๗ ท่าน จากจำนวน ๑๗๕ ท่าน คิดเป็น ๙๕.๔๒ เปอร์เซ็นต์

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเหมาะสม โดยกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันมิให้มีการใช้เครื่องขยายเสียงจนเกินระดับเสียงที่ควรอันจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนได้เป็นอย่างดี

๒๒.๓ ประชาชนมีภาระหรือรัฐมีต้นทุนที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามและบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างไร

การที่กฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงมีอัตราค่าธรรมเนียมไม่สูงจนเกินไป เมื่อเทียบกับประโยชน์ที่ประชาชนจะได้รับความสะดวกและประชาชนไม่ได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงแล้ว กล่าวคือ กรณีมีการโฆษณากิจการที่ไม่เป็นไปในทำนองการค้า ฉบับละ ๑๐ บาท การโฆษณากิจการที่เป็นไปในทำนองการค้า กรณีการโฆษณาเคลื่อนที่ ฉบับละ ๒๐ บาท การโฆษณากิจการที่เป็นไปในทำนองการค้า กรณีการโฆษณาประจำที่ ฉบับละ ๗๕ บาท ดังนั้น ประชาชนจึงมีภาระในการปฏิบัติตามและบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย แต่อย่างไรก็ตาม ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตมีจำนวนที่ไม่สูงมากจนเกินไป จึงไม่เป็นภาระแก่ประชาชนเกินสมควร และการเก็บอัตราค่าธรรมเนียมดังกล่าวรัฐสามารถนำรายได้จากค่าธรรมเนียมไปพัฒนาระบบงานของรัฐในด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๒๒.๔ เกิดผลที่ไม่ได้คาดคิดหรือไม่พึงประสงค์หรือไม่

-ไม่เกิด-

๒๓. กฎหมายนี้ คຸ້ມคຳหรือได้สั้ดส่วนเมื่อเทียบประโยชน์ที่ได้รับกับภาระของประชาชน และทรัพยากรที่ใช้ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

กฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๕๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณา โดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงมีอัตราค่าธรรมเนียมไม่สูงจนเกินไป เมื่อเทียบกับประโยชน์ที่ประชาชนจะได้รับ ความสงบและประชาชนไม่ได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงแล้ว ย่อมคຸ້ມคຳและได้สั้ดส่วนเมื่อเทียบประโยชน์ที่ได้รับกับภาระของประชาชนและทรัพยากรที่ใช้ ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย

๒๔. สมควรยกเลิก แก้ไข ปรับปรุงกฎหมายหรือกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

๒๔.๑ จากการรับฟังความคิดเห็นเพื่อใช้ประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย ของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ (กลุ่มเป้าหมาย : หน่วยงานของรัฐ/เจ้าหน้าที่ของรัฐ) จำนวนทั้งหมด ๒๓๑ ท่าน เห็นว่า

๑) ควรแก้ไขเนื้อหาของกฎหมายให้มีความทันสมัย เหมาะสมกับสภาวการณ์ ในปัจจุบัน และควรเป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจราชการส่วนท้องถิ่นดำเนินการพิจารณาอนุญาต เพราะการโฆษณาโดยใช้เสียงส่วนใหญ่เกิดในชุมชนเมืองซึ่งมีหน่วยราชการที่ใกล้ชิดคือราชการ ส่วนท้องถิ่น อีกทั้งอำเภอเป็นหน่วยปกครองที่มีขนาดใหญ่ในระดับหนึ่งและพื้นที่กว้างขวาง และมีเจ้าหน้าที่น้อย ส่งผลให้ทำให้ยากที่จะตรวจสอบได้ทันทั่วถึง

๒) จากสภาวการณ์ในปัจจุบัน ประเทศไทยมีประชากรจากหลากหลายประเทศเข้ามา ประกอบอาชีพต่าง ๆ จึงเห็นควรแก้ไขมาตรา ๗ ที่กำหนดว่า “การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง จะต้องโฆษณาเป็นภาษาไทยเท่านั้น” เปลี่ยนเป็นให้สามารถโฆษณาเป็นภาษาสากล หรือภาษาอังกฤษได้ โดยต้องนำเสนอเนื้อหาการโฆษณาที่เป็นภาษาต่างประเทศพร้อมคำแปล ประกอบการขอรับใบอนุญาตด้วย

๓) ควรกำหนดระดับเสียงให้ชัดเจน เช่น ดังไม่เกินกี่เดซิเบล และจัดสรรเครื่องวัด ระดับเสียงให้อำเภอทุกแห่ง เพื่อกำหนดเครื่องมือในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย

๔) แก้ไขปรับปรุงในเรื่องค่าธรรมเนียมที่น้อยเกินไป ไม่สอดคล้องกับสภาวการณ์ และเศรษฐกิจในปัจจุบัน และไม่คຸ້ມคຳกับค่าใช้จ่ายภาครัฐ

๕) แก้ไขให้ประชาชนสามารถยื่นคำขออนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง เพียงหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง เช่น ในพื้นที่กรุงเทพมหานครให้ยื่นที่สำนักงานเขต หรือสถานี ตำรวจท้องที่ เพื่อลดภาระการเดินทางของประชาชน และค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปกลับระหว่าง สำนักงานเขตและสถานีตำรวจท้องที่

๖) ควรปรับปรุงบทลงโทษตามมาตรา ๙ ให้มีอัตราที่สูงขึ้น เพื่อป้องกันการกระทำ ความผิดให้ดียิ่งขึ้น และในแบบฟอร์มการอนุญาตควรมีข้อแนะนำคำอธิบายเกี่ยวกับการป้องกัน โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในการจัดงานรูปแบบต่าง ๆ

๗) ควรกำหนดเงื่อนไขระยะเวลาในการขออนุญาตใช้เครื่องขยายเสียงให้ชัดเจน

๒๔.๒ จากการรับฟังความคิดเห็นเพื่อใช้ประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย ของพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๓ (กลุ่มเป้าหมาย : ประชาชน/ผู้ประกอบการ) จำนวนทั้งหมด ๑๗๕ ท่าน เห็นว่า

๑) ไม่ควรยกเลิก แต่ควรแก้ไขให้เป็นปัจจุบัน กล่าวคือ บทบัญญัติมาตรา ๗ ไม่ควรกำหนดให้โฆษณาเป็นภาษาไทยได้เพียงอย่างเดียว เพราะอาจเป็นการไม่เป็นธรรมในการใช้ภาษา และก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำในสังคมได้ เนื่องจากในปัจจุบันประเทศไทยเป็นประเทศที่มีเสรีทางการค้าและทางเศรษฐกิจ ดังนั้น การใช้ภาษาที่มีความหลากหลายจึงจำเป็น แต่อย่างไรก็ตาม หากกลัวว่าจะเกิดการใช้ภาษาเพื่อแทรกแซงต่อความมั่นคงของประเทศ พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ อาจกำหนดมาตรการขึ้นมาเพื่อควบคุมเพิ่มเติม ในกรณีที่ใช้ภาษาอื่นร่วมด้วยในการโฆษณาโดยใช้เสียงก็ได้

๒) ควรกำหนดว่าการใช้เสียงต้องอยู่ห่างจากบ้านคนอื่นอย่างน้อยกี่เมตร, ใช้เสียงได้กี่เดซิเบล เป็นเวลาที่ชั่วโมง และควรให้เพื่อนบ้านที่ต้องทนปัญหานี้เห็นชอบด้วย และนำเอกสารทั้งหมดมาประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐ

๓) ควรมีบทลงโทษที่มากกว่านี้หากผู้ขอใช้เสียงไม่ทำตามกฎระเบียบที่ตั้งไว้ เนื่องจากประชาชนไม่หวั่นเกรงต่อกฎหมาย

๔) หากมีเหตุสมควร เจ้าหน้าที่ควรพิจารณาให้ใช้เครื่องขยายเสียงภายในบริเวณสถานที่วัดหรือโรงเรียน เป็นต้น อีกทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐต้องฟังเสียงความต้องการของประชาชนโดยรอบด้วย

๕) เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๓ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการปรับปรุงกฎหมายให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน

๖) ควรแก้ไขค่าธรรมเนียมในการอนุญาต ให้เหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงของค่าเงินในปัจจุบัน

๗) ควรเพิ่มมาตรการใช้เสียงในเขตชุมชน บ้านเรือน เช่น งดใช้เสียงดังหลังเวลา ๒๑.๐๐ นาฬิกา เป็นต้น

๘) ควรมีการกำหนดระดับเสียงที่ชัดเจน ระยะเวลา และคำพูดที่อาจทำให้ประชาชนได้รับผลกระทบ

๙) ควรกำหนดให้ข้าราชการในท้องถิ่นตั้งแต่ระดับปฏิบัติงาน ชำนาญงานหรือปฏิบัติการขึ้นไปเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ร่วมด้วย

๑๐) เห็นควรแก้ไขระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้องและการพิจารณาออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ซึ่งได้กำหนดในเรื่องสถานที่ห้ามอนุญาตและห้ามใช้เสียงโฆษณาในระยะใกล้กว่า ๑๐๐ เมตร จากบริเวณสถานที่ใดสถานที่หนึ่งในข้อ ๕ ได้แก่ โรงพยาบาล วัดหรือสถานที่บำเพ็ญศาสนกิจ และทางแยกที่มีการสัญจรไปมาคับคั่งอยู่เป็นปกติ โดยแก้ไขในเรื่องระยะทาง ๑๐๐ เมตร ให้มีระยะทางมากขึ้น

๒๔.๓ ความเห็นเพิ่มเติมของกรมการปกครอง เห็นว่า

ปัจจุบันมีการนำเครื่องขยายเสียงมาใช้ในการประกอบกิจการหรือจัดกิจกรรมมากขึ้น เช่น การจัดประชุมสัมมนา การโฆษณาสินค้าในห้างสรรพสินค้า เป็นต้น ซึ่งต้องมาขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ออกใบอนุญาต เพราะการใช้เครื่องขยายเสียงในกิจการหรือกิจกรรมดังกล่าวไม่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ จึงส่งผลให้กฎหมายฉบับนี้เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพสร้างภาระแก่ประชาชนเกินสมควร นอกจากนี้ มาตรา ๘ มีการยกเว้นบางกิจกรรมที่มีลักษณะ

ไม่เป็นธรรม อาทิเช่น การยกเว้นเฉพาะการหาเสียงเพื่อประโยชน์แก่การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนสมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งโฆษณาเป็นภาษาไทย แต่หากเป็นการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือข้าราชการการเมืององค์ปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ ยังต้องมาขออนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ตามแบบ ข.ช. ๑ ทั้งนี้เมื่อพิจารณาสาระสำคัญของกฎหมายแล้ว มีเจตนารมณ์เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่นตามกฎหมาย และสนับสนุนกระบวนการมีส่วนร่วมทางการเมืองตามระบอบประชาธิปไตย จึงจำเป็นต้องมีการทบทวนการบัญญัติกิจกรรมที่จะได้รับการยกเว้นให้ไม่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้ให้เหมาะสม และเกิดผลในทางปฏิบัติมากขึ้น

๒๔.๔ ความเห็นเพิ่มเติมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เห็นว่า

๑) ควรปรับปรุงแก้ไขมาตรา ๔ เช่น ในเขตเทศบาลเมือง ควรขออนุญาตทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองเท่านั้น ส่วนในเขตเทศบาลตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลให้ขออนุญาตต่อฝ่ายปกครอง กล่าวคือ ผู้ใหญ่บ้านหรือกำนันเท่านั้น โดยมีการกำหนดระดับเสียงในใบอนุญาตให้ชัดเจน เช่น มีระดับการใช้เสียงไม่เกิน ๑๐๐ เดซิเบล หรือ ๑๒๐ เดซิเบล เป็นต้น และมีการกำหนดเวลาและสถานที่ให้ชัดเจน ทั้งนี้หากผู้รับใบอนุญาตฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้

๒) มาตรา ๕ ใบอนุญาตต้องกำหนดให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน อัตราโทษในการฝ่าฝืนต้องให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจสังคมปัจจุบัน เช่น กำหนดให้มีอัตราโทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท

๓) ใบอนุญาตให้ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงตามแบบ ข.ช.๒ ประเภทที่ ๒ การโฆษณาในกิจการที่เป็นไปในทำนองการค้า ทั้งการโฆษณาเคลื่อนที่และการโฆษณาประจำที่ตามข้อ ๔ แห่งระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้องและการพิจารณาออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง อนุญาตได้คราวละไม่เกิน ๕ วัน เห็นควรกำหนดใบอนุญาตประเภทนี้ให้มีเวลาเพิ่มมากขึ้น เช่น กำหนดเป็นระยะเวลา ๖ เดือน หรือ ๑ ปี และกำหนดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประเภทนี้ให้สูงขึ้นเพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับการโฆษณาเพื่อธุรกิจการค้า

๔) ตามมาตรา ๗ การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงจะต้องเป็นภาษาไทยนั้น เห็นควรปรับปรุงแก้ไขให้ใช้ได้หลายภาษา เช่น ภาษาลาว กัมพูชา เมียนมา เนื่องจากทั้งสามสัญชาติเป็นผู้ใช้แรงงานในประเทศไทยจำนวนมาก

๕) ตามมาตรา ๘ หากการฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนรำคาญ ควรเพิ่มอัตราโทษปรับที่มีผลบังคับใช้มาเป็นระยะเวลาสั้น ให้อยู่ในอัตราเดียวกันตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๗ ที่บังคับใช้ในปัจจุบัน

๒๕. สมควรดำเนินการยื่นเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพในการปฏิบัติตามและบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย หรือมีข้อเสนออื่นหรือไม่ อย่างไร

สมควรพัฒนาระบบการขออนุญาตให้มีความสะดวก รวดเร็ว ลดขั้นตอนการดำเนินการทั้งฝ่ายให้ครอบคลุมทุกหน่วยงานที่ต้องดำเนินการตามกฎหมายฉบับนี้ และให้มีการเชื่อมต่อฐานข้อมูล

กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มีข้อมูลในการพิจารณาดำเนินมาตรการด้านการรักษา
ความสงบเรียบร้อยได้อย่างมีประสิทธิภาพตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

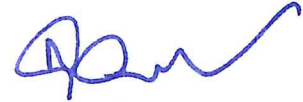
ข้าพเจ้าขอรับรองว่าข้อมูลที่ปรากฏในรายงานนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบ
และวิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนแล้ว

ลงชื่อ

(นายธนาคม จงจิระ)
อธิบดีกรมการปกครอง
...๓.../...ก.๕.../๒๕๖๔

ลงชื่อ พลตำรวจเอก

(สุวัฒน์ แจ้งยอดสุข)
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
๑๖/ก.ย./๒๕๖๔

หน่วยงานผู้รับผิดชอบ กรมการปกครอง
เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ นางสาวกัลยา ประสิทธิ์ภาคย์
ตำแหน่ง นิติกรชำนาญการพิเศษ
หัวหน้ากลุ่มกฎหมายและระเบียบ ๒
ส่วนงานนิติการ สำนักการสอบสวนและนิติการ

โทร. ๐ - ๒๓๕๖ - ๙๕๖๙
อีเมล LAD@dopa.go.th

หน่วยงานผู้รับผิดชอบ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ พันตำรวจเอก มนต์รี ศิริกำเนิด
ตำแหน่ง ผู้กำกับการ กลุ่มงานพัฒนากฎหมาย
กองกฎหมาย สำนักงานกฎหมายและคดี

โทร. ๐ - ๒๒๐๕ - ๓๖๕๓
อีเมล Legaldevelopment.subdivision@gmail.com